



กอรัปต์ สภาวสุ

คำนำสำนักพิมพ์

รัฐธรรมนูญปี ๒๕๔๐ เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมแสวงหาทางเลือก และการตัดสินใจในโครงการต่างๆของรัฐ นับตั้งแต่ “ การมีส่วนร่วมในการให้ความเห็น ” ตามมาตรา ๓๙ (บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น)

มาตรา ๕๙ (บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผลจากหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ก่อนอนุญาต หรือการดำเนินโครงการ หรือกิจกรรมใดที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใดที่เกี่ยวกับตน หรือชุมชนท้องถิ่น และมีสิทธิแสดงความคิดเห็นของตนในเรื่องดังกล่าว)

“ การมีส่วนร่วมในการริเริ่ม ” ตามมาตรา ๑๗๐ (สิทธิในการเสนอกฎหมายของผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่า ๕๐,๐๐๐ คน) สิทธิในการเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๘๗

“ การมีส่วนร่วมในการคิดและตัดสินใจ ” ตามมาตรา ๒๑๔ (สิทธิในการออกเสียงแสดงประชามติ) สิทธิในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร ตามมาตรา ๑๐๔ และ ๑๐๕ สิทธิในการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา ตามมาตรา ๑๒๓ และ ๑๒๔

“ การมีส่วนร่วมในการดำเนินดำเนินการ ” ตามมาตรา ๔๖ (สิทธิของชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมในการอนุรักษ์ หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลป หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น ของชาติ และการมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน) สิทธิของบุคคลที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชน ในการบำรุงรักษาและการได้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพ และการคุ้มครอง ส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา ๕๖

ที่สำคัญที่หนังสือเล่มนี้ต้องการคือ “ สิทธิการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ ” การทำงานภาครัฐ ตรวจสอบโครงการต่างๆที่ใช้เงินมหาศาล ตามมาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ และมาตรา ๓๐๔ ที่ประชาชนมีสิทธิเสนอให้วุฒิสภาถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยระบุพฤติการณ์ที่กล่าวหาผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวที่กระทำความผิดเป็นข้อ ๆ อย่างชัดเจน

เพื่อให้ฝ่ายบริหารบ้านเมืองบริหารตามหลักนิติธรรม บริหารโดยมีคุณธรรม บริหารโดยให้ประชาชนมีส่วนร่วม ใช้หลักการประหยัดอย่างคุ้มค่า คุ้มค่า ค่าข้าราชการต้องรับผิดชอบ และต้องมีความโปร่งใสในการทำงาน

เพื่อให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล (GOOD GOVERNANCE)

แต่ในความเป็นจริง กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนยังมีปัญหาทางสังคม ทางวัฒนธรรม เช่น ปัญหาของ “ การขาดความรู้ ” “ ความเข้าใจ ” เกี่ยวกับประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ซึ่งอาจเกิดจากความไม่สนใจ หรือฝ่ายรัฐไม่ให้ข้อมูล ปกปิดข้อมูล

ขาดกลไกสำคัญในการเรียนรู้ระหว่างรัฐกับประชาชน ข้าราชการกับประชาชน ประชาชนกับประชาชน

ประชาชนยังไม่สามารถรวมตัวกันอย่างมีระบบ

“ ปัญหาของความเกรงกลัวอิทธิพล ” ประชาชนกลัวว่า เมื่อตนเองเข้าไปมีส่วนร่วมแล้ว อาจมีผลกระทบต่อตนเอง ต่อครอบครัว เกรงกลัวอิทธิพลจากฝ่ายรัฐ และผู้ทรงอิทธิพล ทำให้ประชาชนไม่กล้าเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบ

“ ปัญหาขาดความสนใจ ” “ ขาดความกระตือรือร้น ” เพราะขาดข้อมูลข่าวสาร กลัวอิทธิพลแล้ว คนไทยยังไม่ตระหนักถึงสิทธิตนเอง เคยชินกับการถูกออกคำสั่ง จึงขาดความกระตือรือร้น อาจเป็นเพราะค่านิยมที่ยอมรับอำนาจ ระบบการเรียนรู้ไม่ได้รับการปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก สังคมเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคบริโภคนิยม ทุกคนต้องดิ้นรนเอาตัวรอด ไม่มีเวลาให้ความสนใจในเรื่องส่วนรวมฯ

ในภาครัฐ เจ้าหน้าที่รัฐยังขัดขวางกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน เนื่องจากเจ้าหน้าที่รัฐมีอคติ มีค่านิยมที่ผิด มองการมีส่วนร่วมของประชาชนไปทางลบ จึงไม่ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง บางครั้งจึงขัดขวาง หรือถึงขั้นทำร้ายประชาชนก็มี

ที่สำคัญเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข ตามขั้นตอนของกฎหมาย หรือบิดเบือนกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนให้เสียหาย หน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างแท้จริง

“ ปัญหาจากระบบที่เป็นอยู่ ” ในโครงการใหญ่ๆของรัฐ ภาคประชาชนไม่มีโอกาสเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการ ไม่มีโอกาสได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เพียงพอ เป็นจริงรัฐไม่สนับสนุนงบประมาณเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชน ระบบรายงานของราชการขาดการตรวจสอบ ขั้นตอนปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ไม่โปร่งใส ประชาชนจึงไม่ยอมรับ

“ ปัญหาจากฝ่ายการเมือง ” ผู้มีอำนาจขาดจิตสำนึก ไม่ให้ความสำคัญของการมีส่วนร่วมตามรัฐธรรมนูญ นักการเมืองไม่ผลักดันให้รัฐทำตามกฎหมาย ผู้แทนราษฎรไม่ทำเพื่อประชาชน แต่ทำตามความต้องการของหัวหน้าพรรค

“ ปัญหาในทางกฎหมาย ” ที่ยังไม่ชัดเจนเกี่ยวกับความหมายของกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน ยังไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมหลายฉบับยังไม่ได้ประกาศใช้ ยังกระจัดกระจาย

แต่ไม่ว่าจะมีปัญหาสักแค่ไหน หนังสือเล่มนี้ได้พิสูจน์ว่า ผู้เขียนมีความมุ่งมั่นในการตรวจสอบการทำงานภาครัฐ สามารถหาข้อมูลข่าวสาร หลักฐาน มาเปิดเผยให้ประชาชน ได้เรียนรู้ ได้รับทราบ ได้พิจารณากระบวนการทำงานภาครัฐในปัจจุบัน ว่ามีความโปร่งใสหรือไม่ เพียงใด

หนังสือเล่มนี้ จึงมีความสำคัญในการเป็นแบบอย่างของการมีส่วนร่วม การตรวจสอบภาคประชาชนอย่างแท้จริง.

.....

คำนิยาม

สังคมเราทุกวันนี้ มีความซับซ้อนมากขึ้น รวมถึงเศรษฐกิจและการเมือง การทุจริตคอร์รัปชัน ก็เช่นกัน จึงมีความซับซ้อนมากขึ้น โดยทำอย่างเป็นขบวนการ ผ่านการใช้อำนาจรัฐ และ อิทธิพลทางธุรกิจ

ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับส่วนรวม ไม่ว่าจะเป็นเงินภาษีอากรที่รั่วไหล หรือ ถูกนำไปใช้จ่ายอย่างไม่คุ้มค่า ไม่ว่าจะเป็น ผลประโยชน์ตอบแทนของรัฐที่ลดลง หรือ คุณภาพของบริการสาธารณะที่ประชาชนพึงจะได้ เป็นเรื่องของพวกเราทุกคนที่จะต้องช่วยกันป้องกันไม่ให้เกิดขึ้น และเรียกร้องความรับผิดชอบจากผู้ที่เกี่ยวข้อง

หนังสือเล่มนี้ ได้ตีแผ่ความจริงที่เจ้าของประเทศควรรู้ โดยผ่านการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการทุจริตในยุคนี้อย่างละเอียด ลึกซึ้ง และผ่านการเรียบเรียงให้กระชับ เข้าใจง่าย จึงมีคุณค่าอย่างยิ่ง สำหรับประชาชนทุกคนที่อยากรู้ว่า เขาโกงกันอย่างไร

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

คำนำผู้เขียน

แรงดลใจ ที่ทำให้ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ มาจากคำพูดสั้น ๆ ของท่านอดีตหัวหน้าพรรคของผม คือ ท่านชวน หลีกภัย ท่านได้กล่าวกับผม วันหนึ่งที่พบกันระหว่างการประชุมสภาผู้แทนราษฎรว่า “งานของกอร์ปศักดิ์ในสภามีข้อมูลมากและเป็นประโยชน์ คุณน่าจะรวบรวมทั้งหมดไว้ เพื่อให้เพื่อนสส. ของพรรคได้นำไปใช้ให้เป็นประโยชน์”

ตอนแรก ก็คิดจะทำเพียงเท่าที่ท่านแนะนำ แต่เมื่อได้ทบทวนดูแล้ว ผมคิดว่าข้อมูลเหล่านี้ควรจะมีการเปิดเผยให้แก่ผู้ที่สนใจทั่วไป เพราะตลอด ๔ ปีที่ผ่านมา การทำงานในสภาไม่ได้มีการเผยแพร่เหมือนในอดีต พูดจากันในสภาแล้วก็ผ่านไปวัน ๆ พี่น้องประชาชนที่พวกเราเป็นตัวแทนไม่มี โอกาสที่จะได้รับทราบข้อมูลเหล่านี้

การปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ จำเป็นต้องมีความสมดุลระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายตรวจสอบและมีเป้าหมายเดียวกัน คือ ประเทศชาติที่จะได้รับประโยชน์สูงสุด

บรรยากาศของการปิดกั้น ปกปิดข้อมูลข่าวสารตลอด ๔ ปีที่ผ่านมา เป็นเหตุให้ประชาชนไม่มีโอกาสได้รับทราบข้อมูลที่ถูกต้อง ทำให้การมีส่วนร่วมในการตรวจสอบผู้บริหารประเทศภาคประชาชน ลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด

ผมได้พยายามที่จะเรียบเรียงข้อมูลที่มีอยู่ให้กระชับอ่านง่ายและหลีกเลี่ยงการกล่าววิเคราะห์วิจารณ์โดยไม่มีหลักฐานประกอบ

ประเทศไทย เป็นของคนไทยทุกคนครับ ประชาชนมีสิทธิ์ที่จะรับทราบ ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวแทนของเขา ทั้งอดีตและปัจจุบัน ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง จะทำให้ประชาชนเลือกตัวแทนและผู้หน้าที่ดีมาบริหารราชการแผ่นดิน ในระบอบประชาธิปไตยของเรา

เรื่องที่ ๑

มารู้จักทักษิณ บนมุ่มเกาะบริติช เวอร์จิน

ตามมารู้จักนายกรัฐมนตรีของเรา พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร กันครับ มาดูกันซิว่า สมัยท่านเป็นนักธุรกิจ ท่านบริหารธุรกิจของท่านอย่างไร ผมว่าเป็นประโยชน์มากเลยครับ

จะได้เห็นวิธีการ ขั้นตอนสลับซับซ้อน น่าสนใจ และจะรู้และเข้าใจเลยว่า ทำไมถึงรวยได้เร็วจริง ๆ และจะได้รู้จักนายกฯทักษิณดีขึ้น

ตามมาดูในเรื่องของ “ หุ้น ” ครับ

มีคำถามมากพอสมควรว่า ทำไม พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมาน จึงโอนหุ้น ๘,๐๐๐,๐๐๐ กว่าหุ้น มีมูลค่ากว่า ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท เอาไปให้แม่ครัวบ้าง พี่เลี้ยงบุตรบ้าง และยามที่อยู่ที่บ้านบ้าง

ต้องตามไปดู จึงจะจับร่องรอยได้
ไปดูว่าการโอนหุ้นนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ !!!

พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมาน โอนหุ้นให้กับนางสาวบุญชู ซึ่งเป็นแม่ครัว ๒, ๗๙๔,๖๐๐ หุ้น

โอนหุ้นให้นางสาวดวงตา ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของบุตรของตัวเอง ๒,๗๙๒,๖๐๗ หุ้น

และโอนหุ้นให้นาย(ชัยรัตน์) ซึ่งเป็นยามที่บ้าน ๒,๖๑๙,๘๖๗ หุ้น

รวมทั้งหมดมีมูลค่ากว่า ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท ในขณะนั้น

ความจริงการโอนหุ้นในลักษณะนี้ ถ้าเป็นคนที่เคยอยู่ในตลาดหุ้น คนที่เคยเล่นหุ้นก็จะรู้ว่า ทั้งพ.ต.ท.ทักษิณเอง คุณหญิงพจมานเอง ไม่ต้องการให้ใครรู้ ว่าตนเอง ซื้อหรือขายหุ้นที่ถือครองอยู่ในฐานะผู้ถือหุ้นรายใหญ่เท่าใดและเมื่อไหร่

เหตุผลที่ทำได้ก็รู้ๆ กันอยู่ในวงการตลาดหุ้นครับ

ดังนั้นการซื้อขายหุ้นจะให้คนอื่นทำแทน ดูได้จากบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นรายใหญ่ หุ้นในมือของ พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมาน ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยครับ

ตั้งแต่ปี ๒๕๓๕ เป็นต้นมา

มีการเพิ่มทุนครั้งใดก็ซื้อเพิ่ม ตามสัดส่วนที่ตัวเองมีสิทธิตลอดเวลา

มีการเปลี่ยนแปลงบ้าง เมื่อโอนหุ้นให้ลูกชาย ตอนที่ตัวเองเข้ามาเล่นการเมือง

ที่ผมตั้งประเด็นไว้ตั้งแต่ต้นว่า ทำไมต้องไปโอนหุ้นให้อยู่ในชื่อของแม่ครัวบ้าง ยาม บ้าง พี่เลี้ยงบุตรบ้าง คนเหล่านั้นไว้ใจได้แค่ไหน เพราะเงินนับหมื่นล้านบาทนะครับ
ต้องย้อนกลับไปดูว่า กลด. เขาจัดตั้งเมื่อไหร่
จะพบว่า กลด. จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เมื่อ วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๓๕

พ.ต.ท. ทักษิณ และคุณหญิงพจมาน ชุกหุ่นเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ตาม วันที่แล้วก็จะพบว่าชุกหุ่นเป็นเวลา ๑ เดือน ก่อนกฎหมายประกาศใช้

ผมไม่อยากจะคิด แต่เชื่อว่าไม่ใช่เฉพาะคุณหญิงพจมานและพ.ต.ท.ทักษิณเท่านั้นที่ ประพฤติอย่างนี้ เชื่อว่ามีบริษัทอยู่ในตลาดหลักทรัพย์จำนวนมาก รู้และเข้าใจว่า เมื่อ กลด. เข้ามามีบทบาทควบคุมซื้อขายหุ้นของผู้ถือหุ้นรายใหญ่แล้ว ผู้ถือหุ้นรายใหญ่จะซื้อ ขายหุ้นต้องแจ้ง กลด. ครับ

เพราะฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือ การโอนหุ้นของตัวเองไปซ่อนไว้ ไปซุกไว้ในชื่อคนอื่น กลด. จะได้จับผิดไม่ได้

ผมว่าตรงนี้เป็นเหตุผลที่สำคัญ

เพราะว่าการโอนหุ้นครั้งนี้ โอนเป็นจำนวนมาก โอนในเวลาเดียวกัน คือโอนเพียง ๑ เดือน ก่อนที่ กลด. มีอำนาจเข้ามาควบคุมบริษัทเหล่านี้

คำถามที่ผมคิดว่าหาคำตอบได้ยากเต็มที เป็นประเด็นที่ต้องคิด เมื่อ พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมานยอมรับว่า หุ้นเหล่านี้เป็นหุ้นของตัวเอง ปรากฏว่าการ ขายหุ้นเหล่านั้นได้เกิดขึ้นในช่วงเดือนเมษายน ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ขายไปทั้งหมด

จริงๆแล้วในช่วงเดือนเมษายน ๒๕๓๖ หุ้นในชื่อแม่ครัว พี่เลี้ยงบุตร และในชื่อ ของยามก็ขายไปหมดเกลี้ยง แต่ไม่ทราบว่าจะขายไปให้ใคร

รายชื่อผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทชิน คอร์ปอเรชั่น

คุณหญิงพจมาน	น.ส.บุญชู (แม่ครัว)	น.ส.ดวงตา (พี่เลี้ยงบุตร)	นายชัยรัตน์ (ยาม)	นายบรรณพจน์	Ample Rich Investment	ธนชาติ
17,325,000.00	2,794,600.00	2,792,607.00	2,619,867.00	-	-	1,701,360.00
17,325,000.00	-	-	-	-	-	8,813,392.00
17,325,000.00	-	-	-	-	-	5,702,634.00
17,325,000.00	840,000.00	3,000,000.00	675,171.00	-	-	1,066,558.00
17,325,000.00	840,000.00	3,000,000.00	675,171.00	-	-	1,066,558.00
17,325,000.00	840,000.00	3,000,000.00	675,171.00	-	-	1,135,323.00

34,650,000.00	1,680,000.00	6,000,000.00	1,350,342.00	-	-	1,612,440.00
34,650,000.00	1,680,000.00	6,000,000.00	1,350,342.00	-	-	1,287,084.00
34,650,000.00	1,680,000.00	6,000,000.00	-	-	-	965,292.00
34,650,000.00	990,000.00	6,000,000.00	-	2,038,380.00	-	-
34,650,000.00	834,700.00	6,000,000.00	1,657,600.00	2,347,395.00	-	-
34,650,000.00	-	-	-	6,847,935.00	-	-

69,300,000.00	-	-	-	13,618,030.00	32,914,600.00	-
69,300,000.00	-	-	-	13,618,030.00	22,920,000.00	-

-	-	-	-	404,430,300.00	229,200,000.00	-
---	---	---	---	----------------	----------------	---

ข้อมูลจากตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

เมื่อขายแล้วก็กลับมาซื้อใหม่ ซื้อมาขายไป ทำให้คนสงสัยว่าพฤติกรรมอย่างนี้เป็น การปั่นหุ้นหรือเปล่า

เรื่องนี้ก็มีคำถามมากมาย แต่หาคำตอบได้ยากเต็มที เพราะในขณะนี้การตรวจสอบ เกือบจะไม่มี

ถ้าหากเราไปเรียกร้องให้มีการตรวจสอบ กลต.จะบอกว่า เดียวนี้หลักฐานทั้งหมด หาไม่เจอแล้ว เพราะเรื่องมันนานเต็มที

ตามไปดูเรื่องหุ้นกันต่อครับ

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ปรากฏว่า พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มีการขายหุ้นของตัวเองให้กับบริษัทข้าม ชาติ การขายหุ้นในครั้งนั้นทำตอนที่มีการเพิ่มทุน

ในช่วงนั้น พ.ต.ท.ทักษิณและคุณหญิงพจมาน ถือหุ้นจำนวนใกล้เคียงกัน พ.ต.ท.ทักษิณถือหุ้นอยู่ ๓๒,๙๒๐,๐๐๐ หุ้น คุณหญิงพจมานถือหุ้น ๓๔,๖๕๐,๐๐๐ หุ้น

ช่วงที่มีการเพิ่มทุน คุณหญิงพจมานก็ได้เพิ่มหุ้นของตัวเองเป็นเท่าตัวครับ จาก ๓๔,๖๕๐, ๐๐๐ หุ้น เพิ่มเป็น ๖๙,๓๐๐,๐๐๐ หุ้น แต่ในส่วนของ พ.ต.ท.ทักษิณที่มีหุ้นอยู่ ๓๒,๙๒๐, ๐๐๐ หุ้น ไม่ได้เพิ่มขึ้นครับ

ส่วนที่เพิ่มขึ้นนั้น ปรากฏว่าขายให้กับบริษัทข้ามชาติ บริษัทนี้มีชื่อว่า บริษัท Ample Rich Investments Limited ในทะเบียนหุ้น ระบุชัดเจนว่า บริษัทนี้ถือสัญชาติ บริติช เวอร์จิน ไอร์แลนด์ แปลความหมายง่ายๆ หมายความว่าบริษัทนี้ก่อตั้งขึ้นที่หมู่เกาะบริติช เวอร์จิน ครับ

ตอนที่ผมเรื่องคดีหุ้นเกิดขึ้น กลต.มีความจำเป็นต้องเข้าไปตรวจสอบ พบว่าบริษัท Ample Rich Investments Limited ที่ผมเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบว่า พ.ต.ท.ทักษิณขายหุ้นให้บริษัทข้ามชาติบริษัทนี้ ปรากฏตามทะเบียนหุ้นว่าบริษัทนี้ กลายเป็นบริษัทที่คุณทักษิณถือหุ้นไว้ทั้งหมด ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ !!!

ฟังดูแล้วแปลกดีครับ คุณทักษิณขายหุ้นตัวเองให้กับบริษัทที่ตัวเองถือหุ้น ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ครับ

คำถามที่ไม่มีคำตอบ และไม่มีใครรู้ได้นอกจาก พ.ต.ท.ทักษิณเองคือ

๑. ทำไมพ.ต.ท.ทักษิณต้องไปตั้งบริษัทไว้ที่หมู่เกาะ BVI ครับ ?
๒. ทำไมพ.ต.ท.ทักษิณต้องไปบริษัทนั้นมาซื้อหุ้นของตัวเอง ?
๓. พ.ต.ท.ทักษิณใช้เงินที่ไหนในการซื้อหุ้นของตัวเองในครั้งนั้น ?

ประเด็นสำคัญพ.ต.ท.ทักษิณในฐานะผู้ขาย รับเงินการซื้อขายนี้แล้วนำเข้ามาในประเทศไทยหรือเปล่า เอาไปไว้ที่ไหนครับ หรือในฐานะของผู้ซื้อนำเงินที่ไหนมาซื้อหุ้นจำนวนนี้

คำถามเหล่านี้ยังไม่มีคำตอบ

เวลาเราเข้าไปดูบริษัท Ample Rich Investments Limited เราจะเห็นว่าเป็นบริษัทที่ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท (ชิน คอร์ปอเรชั่น) แต่มีหลักฐานปรากฏว่า ปัจจุบัน พ.ต.ท.ทักษิณไม่ได้เป็นเจ้าของบริษัทนี้แล้วครับ

รวมทั้งไม่มีใครรู้ว่า เวลานี้บริษัทนี้ใครเป็นเจ้าของ เมื่อเข้าไปตรวจสอบลึกๆพบว่า ที่อยู่ของบริษัทนี้ไม่ได้ใช้ที่อยู่ที่ BVI แต่ปรากฏว่ามีที่อยู่ที่สิงคโปร์ครับ

เมื่อตรวจสอบหลายอัตรา ที่อยู่ของบริษัทนี้มีตัวตนหรือไม่ กลับพบว่าเป็นที่อยู่ของบริษัทชื่อ Petro-Asia Services Pte Ltd ครับ ชื่อเหมือนกับบริษัทค้าน้ำมัน ใช้ที่อยู่ที่เดียวกันกับบริษัท Ample Rich Investments Limited

ติดตามต่อไป กลับพบว่ามี การแตกหน่อออกไปอีก คือหลังจากบริษัท Ample Rich Investments Limited ซื้อหุ้นจากพ.ต.ท.ทักษิณไปแล้ว ก็มีการแตกหน่ออีก เป็นอีกบริษัทหนึ่งแต่ใช้ชื่อเดียวกัน กลายเป็นสัญชาติอังกฤษ มีหุ้น ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ หุ้น เมื่อตรวจสอบที่อยู่ที่สิงคโปร์เหมือนกับบริษัท Ample Rich Investments Limited ที่ BVI กลายเป็นที่อยู่ของบริษัทชื่อ Pico Guards Pte Ltd เป็นบริษัทรับงานเรื่องยาม เรื่องรักษาความปลอดภัย

ที่ผมเล่าให้ฟังทั้งหมดนี้ ผมอยากจะชี้ให้เห็นถึงความซับซ้อนของการทำธุรกิจของนายท.ทักษิณครับ

คงไม่มีคำตอบว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต เขาทำอะไรกันอยู่

ท่านอดีตรองอธิบดีกรมศุลกากร ท่านประเสริฐ นาสกุล เคยพูดถึงเกี่ยวกับการซื้อขายหุ้นของนายภักดิ์กับบริษัทข้ามชาติไว้อย่างน่าสนใจ ท่านได้เขียนไว้ในคำพิพากษาส่วนตัวหัวข้อที่ ๑๐

ท่านพูดว่า “ อีกเรื่องหนึ่ง แม้เหตุการณ์ที่ผู้ร้องไม่ต้องยื่นบัญชีแล้ว เมื่อผู้ถูกร้องและคู่สมรสขายหุ้นบริษัท เอส ซี เค เอสเตท จำนวน ๓.๕ ล้านหุ้นเศษ และจำนวน ๒ ล้านหุ้น หุ้นละ ๑๐ บาท เป็นเงิน ๕๕ ล้านบาทเศษ ให้กับบริษัท Win Mark Limited ถือสัญชาติ British Virgin Island วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ผู้ถูกร้องยืนยันว่า การขายหุ้นครั้งนี้เป็นการขายหุ้นตามปกติ ไม่มีลักษณะการฟอกเงินแต่ประการใด”

ท่านเขียนต่อไปว่า “ ทำให้เกิดปัญหา สงสัย ต่อไปว่า บริษัทผู้ซื้อใช้เงินสกุลใด มาจากที่ใด ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ”

ท่านประเสริฐเขียนต่อหน้าครั้งว่า “ น่าเสียดายจัง ที่ผู้ถูกร้องไม่ได้อธิบายด้วย”
นี่แหละครับ คือการซับซ้อนการทำธุรกิจของท่านนายกรัฐมนตรีนี่

เรื่องที่ขำไม่ออกก็คือ เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ซึ่งตอนนั้น พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ท่านเป็นนายกรัฐมนตรีนี่แล้วครับ

วันนั้นมีการประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่องยุทธศาสตร์เพื่อการแข่งขันของเศรษฐกิจไทย ท่านพูดในที่ประชุมครับ ผมเอาคำพูดของท่านมา ท่านพูดในช่วงหนึ่งน่าสนใจมาก

บริติช เวอร์จิน ไอร์แลนด์ (BVI)

หมู่เกาะบริติช เวอร์จิน ไอร์แลนด์ ตั้งอยู่ในทะเลแคริบเบียน ประมาณ ๖๐ ไมล์ ตะวันออกของโปรเตอร์ริโก เมืองหลวงคือโร้ดทาวน์ เกาะทอโလာ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก และใช้เงินสกุลดอลลาร์

ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางการเงิน (Financial Centre) และได้ชื่อว่ามีบริษัทใหญ่ๆ ไปจัดตั้งที่ BVI มากที่สุดในโลก หลังจากที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติบริษัทธุรกิจนานาชาติขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๘๔

ทำไมบริษัทใหญ่ๆ ทั้งหลายถึงไปจัดตั้งกันที่ BVI เป็นจำนวนมาก รวมทั้ง พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ก็ได้ไปตั้งบริษัทของตนเองที่ใช้ชื่อว่า Ample Rich Investments Limited คำตอบบางข้อมีอย่างนี้ครับ

๑. ไม่ต้องกำหนดสัญชาติ
๒. ไม่ต้องแจ้งชื่อเจ้าของกิจการ
๓. ไม่มีกฎใดๆ สำหรับธุรกิจต่างชาติหรือผู้หุ้น
๔. ใช้ตัวแทนถือหุ้นของบริษัทได้

๕. กรรมการหรือเจ้าหน้าที่บริษัทไม่ต้องอาศัยอยู่ที่ BVI

๖. ไม่ต้องชำระทุนจดทะเบียน

๗. ถ้าเป็นบริษัทข้ามชาติ ไม่ต้องจ่ายภาษีเงินได้

๘. ไม่ควบคุมเรื่องการแลกเปลี่ยนเงิน

๙. ไม่ต้องแสดงงบดุลประจำปี

๑๐. ทุกอย่างปิดเป็นความลับได้ ไม่จำเป็นต้องแจ้งรายละเอียดข้อมูล

นอกจากนี้ยังมีข้อกำหนดหลายประเด็น (น่าจะเรียกว่าข้อไม่กำหนด) ที่ทำให้รัฐบาลของหลายประเทศปวดหัวกับบริษัทที่ไปตั้งที่หมู่เกาะนี้ เพราะบริษัทเหล่านี้ใช้ BVI เป็นแหล่งหนีภาษีและฟอกเงิน (Tax Heaven Territory)

ท่านบอกว่า “ เมื่อวานผมได้ดูข่าวจาก CNN ทราบว่าขณะนี้สภาของสหรัฐกำลังแก้ไขกฎหมายใหม่ ทั้งนี้เพราะบริษัทต่างๆไม่มีสำนักงานใหญ่ในสหรัฐ แต่ไปจดทะเบียนในประเทศอื่นๆ เช่น ในปานามาบ้าง หรือที่หมู่เกาะ บริติช เวอร์จิน ไอร์แลนด์ ซึ่งถือว่าเป็นบริษัทที่ไม่รักชาติ เพราะถือว่าเป็นการเลี่ยงภาษี เห็นได้ว่า แม้สหรัฐจะเป็นประเทศที่มีเสรีภาพสูงยังมีการดำเนินการเช่นนี้ ”

ท่านนายกรัฐมนตรียังพูดต่อนะครับว่า “ ก็อยากฝากให้คนไทยและบริษัทต่างๆมีความรักชาติด้วย ”

ที่ผมบอกว่าตลกไม่ออกก็เพราะว่า แปลว่านายกษัตริย์ท่านรักชาติเฉพาะตอนที่ท่านมาเป็นนายกรัฐมนตรีเหอ แล้วในอดีตก่อนที่ท่านมาเป็นนายกรัฐมนตรี สมัยท่านทำธุรกิจของท่าน ท่านไปตั้งบริษัทข้ามชาติเหล่านี้ ในหมู่เกาะที่ท่านเป็นคนพูดเองว่าเป็นการเลี่ยงภาษี ท่านไม่ได้รักชาติด้วยใช่หรือไม่

นี่ก็เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบ นอกจากว่านายกษัตริย์ท่านนั้นที่จจะรู้ ว่าสิ่งที่ตัวเองทำไปนั้นทำเพื่ออะไรครับ

ที่เป็นประเด็นสำคัญและชี้ให้เห็นชัดเจน ว่าการดำเนินการในคดีชุกหุนส่วนที่พอจะหาหลักฐานได้เป็นการกระทำความผิดตามกฎหมายของ กสท. กสท.พิจารณาว่า คุณหญิงพจมานนั้นไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๔๖ และมีการเปรียบเทียบความผิด โดยคณะกรรมการเปรียบเทียบปรับตามมาตรา ๓๑๗

เรื่องนี้คุณหญิงพจมาน ชินวัตร โดนปรับไปเป็นเงินทั้งสิ้น ๖,๓๑๘,๐๐๐ บาทครับ

เรื่องของบริษัทที่ตั้งอยู่ที่หมู่เกาะบริติช เวอร์จิน ยังไม่จบง่าย ๆ ล่าสุดบริษัท Ample Rich Investments ถือหุ้น SHIN เป็นจำนวน ๒๒๙,๒๐๐,๐๐๐ หุ้น

(ร้อยละ ๗.๗๘) เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๗

ขอโทษนะ ตอนนี้ล่องหนหายตัวไปแล้วครับ ไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ในบริษัท SHIN อีกต่อไปแล้ว จากรายงานล่าสุด เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ สด ๆ ร้อน ๆ เลยครับ

Ample Rich Investments ขายหุ้น SHIN ที่ถือครองไว้ถึงร้อยละ ๗.๗๘ ไปจนไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่แล้วครับ เป็นการขายล็อตใหญ่ กลด. ยังไม่เปิดเผยข้อมูล ถ้าตีราคาหุ้นละ ๔๐ บาท มูลค่าหุ้นก็เจียด ๆ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท เกิดอะไรขึ้นครับเกี่ยวข้องกับเหตุเลือกตั้งหรือเปล่า เดายากครับ

โกงข้างหน้า แก่สัญญามือถือ

ในการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีของรัฐบาลนายกฯทักษิณ หลังจากที่ได้ บริหารประเทศมาได้ ๒ ปี ผมได้เห็นเรื่องที่ “น่าเกลียด” อย่างมากเกิดขึ้นในระหว่างการบริหารงานของรัฐบาลนี้

น่าเกลียดอย่างไร

ทุกคนรู้ดีอยู่แล้วว่า “ความร่ำรวย” ที่เกิดขึ้นของครอบครัวนายกรัฐมนตรีนั้น มาจากการทำธุรกิจ ที่ท่านดำเนินกิจการมาก่อนหน้าที่จะมาเป็นนายกรัฐมนตรี ก่อนมาเป็นนักการเมือง ไม่เชื่อเลยว่า มีมากขนาดนั้นแล้ว ยังไม่เพียงพออีกหรือ

ผมจะฉายภาพให้เห็นความน่าเกลียดที่ว่าก็คือ บริษัทที่ทำรายได้หลักของนายกฯทักษิณ ที่มีสัญญาสัมปทานกับรัฐ คือ บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส หรือรู้จักกันดีว่า AIS ซึ่งผมไปพบว่ามีการแก้ไขสัญญาเพื่อเอื้อให้บริษัท AIS ได้ผลประโยชน์มากขึ้น

เดิมที บริษัท AIS ได้สัญญาสัมปทานกับรัฐบาลไทยในระยะเริ่มต้น ๒๕ ปี แต่ได้มีการแก้ไขสัญญาในเวลาต่อมาเพื่อยืดไปเป็น ๓๐ ปี เมื่อผมอ่านเอกสารก็พบว่ามีการแก้ไขสัญญากันจริงในเดือนกันยายน ๒๕๓๙ เป็นช่วงรัฐบาลรักษาการก่อนการเลือกตั้ง เขาชอบทำกันอย่างนี้ครับ ช่วงเลือกตั้ง ช่วงรักษาการณ์ เพราะไม่มีใครคอยตรวจสอบในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ขณะนั้นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ชื่อวันมูหะมัดนอร์ มะทา ครับ

และเป็นช่วงที่นายกรัฐมนตรีชื่อ บรรหาร ศิลปอาชา

หลังจากมีการยืดสัญญาสัมปทานจาก ๒๕ ปี เป็น ๓๐ ปีแล้ว ก็ยังมีการแก้ไขสัญญากันอีกหลายครั้ง แต่เป็นเรื่องไม่กระทบต่อรายได้ขององค์การโทรศัพท์ จึงสามารถดำเนินการได้ในระดับคณะกรรมการขององค์การโทรศัพท์

แต่การแก้ไขสัญญาสัมปทานครั้งที่เป็นปมสำคัญที่สุด และมีผลกระทบกับรายได้ของรัฐ ที่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่มากและน่าเกลียดมากก็คือ คณะกรรมการองค์การโทรศัพท์ ได้ให้ความเห็นชอบการแก้ไขสัญญาสัมปทาน โดยที่ไม่ต้องผ่านคณะรัฐมนตรี

การแก้ไขสัญญาครั้งนี้ทำเมื่อ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ในระหว่างที่มีนายกรัฐมนตรีชื่อ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร !!!

เรื่องนี้มีอยู่ว่า หลังจากคณะรัฐมนตรีได้มีการอนุมัติเปลี่ยนแปลงผู้บริหารองค์การโทรศัพท์ใหม่ทั้งหมด ผมไม่อยากจะบอกว่าเป็นการตระเตรียมกันไว้ล่วงหน้า บอร์ดองค์การโทรศัพท์ชุดใหม่ได้อนุมัติให้มีการแก้ไขสัญญาสัมปทาน ในส่วนของรายได้ที่บริษัท AIS ต้องส่งให้กับองค์การโทรศัพท์

รายได้ในส่วนนี้เรียกว่า รายได้ที่เกิดขึ้นจากระบบฟรีเฟด คือระบบที่มีการจ่ายเงินล่วงหน้าก่อนใช้บริการ หรือโทรศัพท์ วัน ทู คอล นั่นเอง

วัน ทู คอล นี้เพิ่งเกิดขึ้น และเกิดขึ้นโดยที่ไม่มีใครคาดอยู่เหมือนกันว่าจะมีผู้นิยมใช้บริการมากมายถึงขนาดนี้

ดูตัวเลขเฉพาะปี ๒๕๔๕ ปรากฏว่ามีผู้ใช้บริการ วัน ทู คอล ถึง ๘,๐๐๐,๐๐๐ ล้านกว่าราย เทียบกับระบบปกติที่โทรก่อนแล้วจ่ายเงินทีหลัง ซึ่งเป็นระบบที่พวกเราคุ้นเคยและใช้กัน บริษัท AIS มีผู้ใช้บริการเพียงประมาณ ๒ ล้านรายเท่านั้น

ดังนั้น รายได้ที่เกิดขึ้นจากระบบ วัน ทู คอล มาถึงปัจจุบันนี้น่าจะมีลูกค้าถึง ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ รายแล้วครับ มีตัวเลขรายได้ประมาณ ๓๕๐ - ๔๐๐ บาทต่อราย ต่อเดือน

มูลค่านี้ถ้าคิดเป็นรายได้ต่อปีจะตกประมาณเกือบ ๔๐,๐๐๐ ล้านบาท !!!

ถ้าเป็นไปตามสัญญาเดิมก่อนมีการแก้ไขสัญญา AIS ต้องจ่ายค่าสัมปทานให้กับองค์การโทรศัพท์ร้อยละ ๒๕ คิดง่าย ๆ อยู่ที่ประมาณ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี

นั่นหมายความว่า AIS มีรายได้จากระบบ วัน ทู คอล ปีละ ๔๐,๐๐๐ ล้านบาท ต้องจ่ายให้หลวงปีละ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท แต่วันดีคืนดี พอพ.ต.ท.ทักษิณมาเป็นนายกรัฐมนตรี บริษัท AIS ก็มาขอแก้ไขสัญญาส่วนนี้ โดยบอกว่าขอแก้ไขจากที่เคยจ่ายให้หลวงร้อยละ ๒๕ นั้น ขอลดลงเหลือร้อยละ ๒๐ ได้ไหม

คณะกรรมการขององค์การโทรศัพท์ก็น่ารักจริง ๆ อนุมัติให้เลยครับ อนุมัติแบบเงิบๆ ไม่มีใครรู้เรื่องด้วย จนกระทั่งมีการนำเรื่องนี้ไปพูดจกกันในสภา ในช่วงอภิปรายไม่ไว้วางใจ

แต่เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบจากพ.ต.ท.ทักษิณที่เป็นหัวหน้ารัฐบาลครับ ว่าบอร์ดองค์การโทรศัพท์ใช้อำนาจอะไรที่จะไปแก้ไขสัญญา จนทำให้รัฐเสียเปรียบอย่างนี้

ผมลองคำนวณรายได้ที่หดหายไปให้ดู ถ้าตั้งสมมุติฐานว่า AIS มีรายได้ปีละ ๔๐,๐๐๐ ล้านบาท จากที่รัฐพึงจะได้รับปีละ ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท เมื่อลดไป ๕ เปอร์เซ็นต์ จากร้อยละ ๒๕ เป็นร้อยละ ๒๐ จึงทำให้รัฐสูญเสียรายได้ไป ๒,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี คำนวณต่อไปอีก สัญญาสัมปทานนี้จะสิ้นสุดในปี ๒๕๕๘ รวมเวลา ๑๓ ปี นั่นเท่ากับปีหนึ่ง ๒,๐๐๐ ล้านบาทคูณกับ ๑๓ ปี ตัวเลขที่รัฐต้องเสียรายได้ไปก็จะอยู่ที่ ๒๖,๐๐๐ ล้านบาทครับ

คำตอบที่ได้ฟังจากรัฐมนตรี ระหว่างการชี้แจงในสภาก็คือ บริษัทอื่นเขาก็แก้ไข ไม่ได้ ผิดปรกติอะไร แต่ไม่ได้บอกความจริงทั้งหมดว่าบริษัทอื่น เขาแก้ไขสัญญาเรื่องอะไร และ ไม่ได้ขอแก้ไขที่ทำให้รัฐเสียเปรียบ

นั่นเท่ากับ การแก้ไขสัญญาของบอร์ดองค์การโทรศัพท์ครั้งนี้ ได้ทำให้ บริษัท AIS ของครอบครัวนายกฯทักษิณมีรายได้เพิ่มขึ้นมหาศาล อย่างน้อยก็ ๒๖,๐๐๐ ล้านบาท ตลอดอายุสัมปทาน อย่างนี้ไม่เรียกว่าผลประโยชน์ทับซ้อนแล้วจะเรียกว่าอะไรครับ โกงซึ่งหน้า ได้ไหมครับ

ทำไมต้องเป็นจ่ายก่อนโทรทีหลัง (Prepaid)

○ ใครเป็นลูกค้าระบบพรีเพด หรือที่ได้ยินกันในตลาดว่า วัน-ทู-คอล ?

○ ทำไมบริษัท AIS มีลูกค้าในระบบนี้ถึงกว่า ๑๐ ล้านเลขหมาย ภายใน ระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๒-๓ ปีเท่านั้น

ลูกค้าเหล่านั้นล้วนเป็นคนมีรายได้น้อย เป็นเด็ก ๆ และคนระดับรากหญ้าครับ ทั้งหมดใช้วิธีการตลาดที่แยบยล เพราะลูกค้ากลุ่มดังกล่าวเครดิตไม่ดี ชินใช้ระบบปกติคือโทรก่อนจ่ายทีหลัง บริษัทเจ้แน่ นี่คือการเข้าไปถึงกลุ่มผู้ใช้ระดับรากหญ้าซึ่งมีจำนวนมาก โดยไม่เสี่ยงกับการเบี้ยวค่าโทร

ระบบนี้ลูกค้าเสียเปรียบมาก เพราะต้องจ่ายเงินก่อนโทร และต้องใช้โทรศัพท์ภายในกำหนดเวลา ถ้าใช้ไม่ทันก็เสียเงินเปล่า บางคนไม่มีความจำเป็นต้องใช้โทรศัพท์ก็ใช้เพราะเสียเงินไปแล้ว แต่ก็สะดวกดีครับ มีเงิน ๕๐ บาทก็ยังเติมบัตรได้ บริษัทรับและลูกค้าเดียว แถมมีการแก้ไขสัญญาสัมปทานเอื้อให้อีกต่างหาก ไม่ทำให้บริษัทครอบครัวนายกฯ พ.ต.ท.ทักษิณ รวยเอา ๆ ก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรแล้ว

ผมทราบมาว่าฝรั่งมั่งค่าในประเทศพัฒนาแล้วเขาไม่ชอบระบบนี้ เพราะฝรั่งไม่ยอมเสียเปรียบใคร มีอย่างที่ไหน ยังไม่ทันได้ใช้บริการเลย ก็ต้องจ่ายเงินก่อน ระบบนี้จึงไม่เป็นที่นิยม

ยกเว้นของไทยเรา เจอนักการตลาดชั้นเซียนออกแคมเปญโฆษณาโครม ๆ ไม่พอ ยังบุกไปขายกันถึงตำบล ถึงหมู่บ้าน จนคนระดับรากหญ้าทั้งหลายมีมือถือกันเต็มไปหมด มีโทรศัพท์บ้านก็ไม่ยอมใช้ มีเงินเท่าไรก็หมดไปกับเรื่องมือถือ ช่วงที่รัฐบาลปล่อยเงินกู้ผ่านกองทุนหมู่บ้าน เงินสะพัดทุกตำบล ทุกหมู่บ้าน ทำให้บริษัทขายมือถือรวยกันและคุ่มจริง ๆ สำหรับนักธุรกิจที่เข้ามาเล่นการเมือง แต่น่าสงสารคนในระดับรากหญ้าที่เป็นคนจนของเราครับ

คบเพื่อนต่างชาติ สุภณาการรัฐ

ดูหัวข้อแล้วท่านผู้อ่านคงจะงงเหมือนกัน
ใครคบใคร เพื่อนต่างชาติคือใคร ธนาการรัฐชื่ออะไร
จำได้ไหมครับ ธนาการทหารไทย ธนาการดีบีเอสจากสิงคโปร์และบริษัทเงินทุน
อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มี 3 ตัวละคร ครับ
อย่าหาว่าผมเพ้อฝันนะครับ แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแล้วครับ
ต้องทำความเข้าใจกันหน่อย เริ่มที่ธุรกิจเงินผ่อน ธุรกิจใหม่ของครอบครัวนายกรัฐมนตรีกี่
แล้วกัน แคปปิตอล โอเค คัมปานี ครับ
บริษัทนี้ตั้งขึ้นมีการเซ็นสัญญาแบบลงทุนร่วมกัน เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม
๒๕๕๖
มีการลงนามในสัญญา มีการฉลองความสำเร็จกันที่กรุงเทพฯครับ ระหว่างบริษัทชิน คอร์
ปอเรชั่น กับ MR. JACKSON TAI ซึ่งเป็นรองประธานและเป็น CEO ของธนาคาร DBS
ครับ
เรื่องนี้มันผิดตรงไหน ผมว่าเราอย่าเพิ่งมาพูดว่ามันผิดตรงไหน
ผมคิดว่าเราคงต้องย้อนกลับไปดูนิดหนึ่ง ว่าทำไมเดี๋ยวนี้ธนาคารยักษ์ใหญ่ใน
สิงคโปร์ ถึงเข้ามาบิบบทบาทมากเหลือเกินในวงการธนาคารของประเทศไทยเรา
เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ หนังสือพิมพ์ The Business Times ของสิงคโปร์
เขียนโดย Loh Hui Yin พาดหัวข่าวไว้น่าสนใจมากครับ
เขาขึ้นต้นไว้ว่า อยากได้ยื่นประธานบริษัทธนาคาร UOB คือ MR. Wee Cho Yaw
และนายกรัฐมนตรีของไทย คือนายกฯทักษิณร้องเพลงใหม่

ความจริงเขาพาดหัวข่าวให้ตื่นเต้นเล่นนะครับ เพราะว่านายกฯทักษิณไม่ได้ไปร้องเพลงกับ
MR. Wee ตอนที่เขานายกรัฐมนตรีกี่ แต่ได้ร้องเพลงกันจริงๆครับ ในงานดินเนอร์
ส่วนตัวช่วงที่นายกฯทักษิณ ยังเป็นนักธุรกิจอยู่
หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ลงไว้ว่า เป็นงานเลี้ยงเฉพาะแขกรับเชิญ ประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๓๘
ครับ

งานต้อนรับครั้งนั้นมีผู้หลักผู้ใหญ่ในวงการของไทยหลายท่าน รวมถึงคนชื่อ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งขณะนั้นถือว่าเป็นมหาเศรษฐีที่ยิ่งใหญ่แล้ว ก่อนที่จะได้มาเป็น นายกรัฐมนตรี

MR.Wee ถูกเชียร์ให้ขึ้นไปจับไมโครโฟนแล้วร้องเพลง เช่นเดียวกับ พ.ต.ท.ทักษิณของเราครับ ผมไม่ทราบเหมือนกันว่าร้องเพลงอะไร แต่เขาบอกว่าบรรยากาศช่างสดชื่นเหลือเกิน

สำหรับกลุ่มของ DBS ซึ่งผมเล่าให้ฟังไว้สักครู่ว่าเป็นกลุ่มบริษัทที่ลงทุนกับชินคอร์ปอเรชั่นจัดตั้งบริษัท แคปิตอล โอเค ขึ้นมา ก็จัดงานเหมือนกัน กลุ่ม DBS ไม่ยอมม่น้อยหน้าครับ แต่เป็นงานเลี้ยงที่ค่อนข้างจะเป็นทางการมากหน่อย ไม่มีการขึ้นไปร้องเพลงกัน

ที่เล่ามาให้ฟังก็เพราะต้องการที่จะให้ท่านผู้อ่านได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนของ พ.ต.ท.ทักษิณกับนายธนาคารของสิงคโปร์

สมัยนั้นเป็นช่วงที่เศรษฐกิจใกล้จะเกิดฟองสบู่ครับ ประเทศไทยยังหอมหวานในสายตานักการธนาคาร

ธนาคารต่างประเทศอยากจะให้ประเทศไทยยืมเงินครับ จนกระทั่งเกิดปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจขึ้นมา

ผลสุดท้ายสองธนาคารยักษ์ใหญ่สิงคโปร์ที่เป็นเจ้าหนี้เราก็ได้เข้ามาเป็นผู้ถือหุ้นในธนาคารของไทยที่มีปัญหาครับ

DBS ได้ซื้อธนาคารเล็กๆที่ชื่อว่าธนาคารไทยท努 เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ กลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ ลงทุนไปราวเกือบ ๙๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ส่วน UOB ที่ประธานขึ้นไปร้องเพลงกับนายกทักษิณนั้น ก็เข้าไปถือหุ้นที่ธนาคาร UOB รัตนสินเช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นธนาคารที่เล็กกว่าไทยท努

DSB กับ SHIN สนิทกันแคไหนดูได้จากการเป็นหุ้นส่วนกันในบริษัท แคปิตอล โอเค ครับ

ความจริง ถ้าจะพูดถึงเรื่องธุรกิจเงินผ่อนก็น่าสนใจนะครับ

เพราะช่างสอดคล้องกันเหลือเกิน กับนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลนายกทักษิณ นโยบายให้จับจ่ายใช้สอยกันอย่างเต็มที่ นำเงินในอนาคตมาใช้ซื้ออะไรก็ได้ น่าจะทำให้ธุรกิจเงินผ่อนไปได้ดี

แต่รัฐยังไม่เข้ามาควบคุมธุรกิจแบบนี้ คิดดอกเบี้ยแพงก็ควบคุมไม่ได้ ธนาคารแห่งประเทศไทยเสนอกฎหมายพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน เพื่อเข้ามาควบคุมธุรกิจสถาบันการเงินแบบนี้ (มาตรา ๔ วงเล็บ (๙)) ก็ถูกดอง รัฐบาลนายกทักษิณ ทำเป็นลืมน่า

กฎหมายมีปัญหาในสภา ไม่แก้ไขให้ถูกต้องและไม่นำเสนอเข้ามาใหม่ ผมไม่อยากกล่าวหา แต่เหมือนกับมีเจตนาอย่างนั้นจริง ๆ เศร้าครับ

คุยกันเรื่องธนาคารทหารไทย กันดีกว่า

ธนาคารทหารไทย มีประวัติครับ ไม่ค่อยจะดีเด่นอะไรนัก เพราะมีเรื่องที่มีกลิ่น ตู ๆ อยู่บ่อย ๆ ปัญหา NPL มีมาก

ครอบครัวนายกษทักษิณ เข้าไปซื้อหุ้นไว้ครับ

ผลประกอบการดีขึ้นบ้าง แต่ ณ สิ้นเดือนธันวาคม ปี ๒๕๔๖ ขาดทุนสุทธิ ๑๔,๐๕๔ ล้านบาท

นโยบายอุ้มธนาคารพาณิชย์ที่เคยคิดกันว่าจะไม่ทำ ก็เกิดขึ้นมาใหม่ ความจริง กระทรวงการคลังเข้าไปอุ้มธนาคารนี้ไว้นานแล้วครับ จนกลายเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ไปด้วย สำหรับ ดีบีเอสไทยทุนนั้น ก็ปวดหัวเหมือนกัน คงจะเป็นเนื้อคู่กันครับ จึงมารวมกันได้อย่าง เป็นปีกแผ่น ตอนปลายเดือนมกราคม ๒๕๔๗

ธนาคารทหารไทย ธนาคารดีบีเอส (สิงคโปร์) และธนาคารดีบีเอสไทยทุน กลายเป็น ธนาคารใหญ่เป็นอันดับ ๖ ของประเทศไทย

ความจริง ถ้าจะจบกันอยู่แค่นี้ ผมก็จะไม่เอาเรื่องนี้มานินทาหรอกครับ เพราะถือว่าทั้งหมด เป็นของลูก และก็ของเพื่อน (ลูกชายนายกษทักษิณ ถือหุ้นใหญ่ธนาคารทหารไทย)

แต่ทำไมอยู่ดี ๆ นายกษทักษิณ ก็ เสนอกฎหมายเข้าสภา แถมเป็นกฎหมายพิเศษ เป็นพระราชกำหนด ใช้ชื่อว่า พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบรรษัทเงินทุน

อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๒

พระราชกำหนดฉบับนี้ เปิดโอกาสให้บรรษัทสามารถควบกิจการหรือโอนกิจการให้กับ สถาบันการเงินหรือธนาคารพาณิชย์ได้

แปลเป็นไทย ก็คือ จะขายบริษัทหรือเปลี่ยนเจ้าของใหม่นั้นเอง

บริษัทนี้เป็นของรัฐบาลนะครับ ตั้งกันเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๐๒ มีการตรา พระราชบัญญัติโดยเฉพาะ

นายกษทักษิณ คิดอะไรอยู่ครับ แก่กฎหมายเพื่อเปิดโอกาสให้บรรษัทมีเจ้าของใหม่ได้ ใช้ สภาเป็นเครื่องมือกันเลย

เจ้าของบริษัทใหม่คือใครครับ ถ้าไม่ใช่ ธนาคารทหารไทย (ของลูกชาย) และ ดีบีเอส (ของเพื่อน) นั่นเอง

- บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ โดยการตราพระราชบัญญัติบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๒
 - เป็นสถาบันการเงินเฉพาะกิจ บทบาทพิเศษ คือ การให้การสนับสนุนทางการเงิน แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่เป็นเอกชน โดยพิจารณาความเป็นได้ของโครงการเป็นหลัก และไม่หวังกำไรสูงสุด
 - ปี ๒๕๔๖ ผลประกอบการขาดทุนสุทธิ เพียง ๒,๑๘๖ ล้านบาท และกันสำรองหนี้สงสัยไว้จำนวน ๔,๕๐๘ ล้านบาท
- ข้อสังเกต
๑. ทำไมต้องเปลี่ยนเจ้าของบริษัท (รัฐเป็นเจ้าของเดิมเสียหายตรงไหน)
 ๒. ทำไมให้บริษัทหาเจ้าของใหม่เอง ถ้าจำเป็นต้องไปควรวรมกิจการกับสถาบันการเงินอื่น
 ๓. ทำไมบังคับให้บริษัทไปรวมกับธนาคารของลูกค้าและของเพื่อน
- ขอคำตอบให้เจ้าของบริษัท (ประชาชนผู้เสียภาษี) ทราบ หน่อยได้ไหมครับ

CEO ฮั่ว
ฮั่วรูปแบบใหม่

เรื่องนี้จะกล่าวถึงกลไกรูปแบบใหม่ในยุคทักษิณ ที่เกิดขึ้นในโครงการขนาดใหญ่ แต่ผมไม่ได้หมายความว่าโครงการเล็ก ๆ ไม่มีทุจริตนะครับ ผมอยากชี้ให้เห็นถึง แนวทางวิธีการโกง ที่เขาทำกันในวันนี้ ว่าได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างน้อยแค่ไหน จนมีการทุจริตกัน สะดวกโยธิน ที่ดูเหมือนจะจับไม่ได้ ไล่ไม่ทันครับ

ผมคิดว่าท่านผู้อ่านรู้อยู่แล้วว่า คำว่า “ฮั่ว” แปลว่าอะไร แปลอีกทีครับ คือการสมยอมกัน

ผู้อ่านทั้งหลายคงเข้าใจว่า เวลา “ฮั่วติด” นั้นหมายความว่า “ฮั่วสำเร็จ” การประมูลโครงการของรัฐถ้ามีการฮั่วกัน ผู้รับเหมาก็จะได้ราคาประมูลดี มีกำไรเยอะ ในส่วนกำไรก็นำมาแบ่งกัน ไม่ว่าจะระดับเจ้าหน้าที่ หรือ ระดับนักการเมือง

เรื่องการ “ฮั่ว” ประมูลงานในวงราชการมีมานาน และเป็นที่ยอมรับกันในแวดวงผู้รับเหมา ผมคิดว่ามีมาก่อนผมเกิดเสียด้วยซ้ำ ยุคก่อนเขาเรียกกันติดปากว่า “ค่าเก้าเจ็ด” แต่การฮั่วสมัยก่อนไม่เหมือนฮั่วสมัยใหม่ ในช่วงรัฐบาลทักษิณครับ

การฮั่วสมัยก่อนผู้รับเหมาจะเป็นคนจัดกันเอง ว่าบริษัทไหนจะเข้าร่วมก็ราย และตกลงกันว่าจะฮั่วกันอย่างไร เรื่องเหล่านี้หน่วยราชการที่เป็นเจ้าของงานบางครั้งไม่รู้ บางครั้งรู้แต่ทำเป็นไม่รู้หูทวนลม

และรู้กันดีในแวดวงรับเหมาว่าก่อนการยื่นซองประมูลจะต้องมีการนัดกินข้าว โต๊ะจีน นี่ถือเป็นเรื่องปกติที่ผู้รับเหมาทำกัน โดยสมัยก่อนกินกัน ๔ - ๕ ราย พูดจากรู้เรื่อง คล่องคอ เรียกว่าใช้เงินไม่มากก็ได้งานกันสบาย ๆ

ตอนหลังผู้รับเหมาเพิ่มขึ้น มีคนรุ่นใหม่ บริษัทใหม่เกิดขึ้น มีความรู้ความสามารถกันมากขึ้น โต๊ะจีนที่เคยกินกัน ๕ - ๖ คน กลายเป็น ๒ โต๊ะ ๒๐ คน ยิ่งมากคนก็ยิ่งมาก ความ...คุยกันยากครับ

ดังนั้น ระยะเวลาที่ความจริงแล้ว ถ้าหน่วยราชการไม่ต้องการให้ฮั่ว ไม่ใช่เรื่องยากให้ผู้มีสิทธิประมูลเข้ามาประมูลเยอะๆ เปิดให้มีการแข่งขันกันอย่างเป็นธรรม ซึ่งเคยมีการทำกันมา แต่ยุคนี้สมัยนี้คิดกันใหม่ โกงแบบใหม่ครับ

เขาทำกันอย่างไร ผมจะเล่าให้ฟัง

แม้ผู้มีสิทธิประมูลงานมีหลายราย เขามีวิธีการที่จะขจัดผู้มีสิทธิออกไป ให้เหลือผู้มีสิทธิน้อยราย หรือเหลือเฉพาะรายที่คุยกันรู้เรื่อง หรือรายที่ต้องการให้เป็นผู้ชนะการประมูล

การขึ้นซองประมูลสมัยนี้เราจะได้ยินกันบ่อยๆครับ ว่าไม่ใช่เป็นการขึ้นเฉพาะซองราคาเพื่อแข่งขันกันเท่านั้น แต่มักมีการกำหนดว่าต้องมีการเสนอของเทคนิคการก่อสร้างพร้อมควบคู่กันไปด้วย

เทคนิคตรงนี้แหละครับ เป็นวิธีขจัดผู้ที่ไม่ยอมฮั้วให้ออกไปจากเส้นทางผลประโยชน์ ใครที่ยอมฮั้วด้วย ของเทคนิคก็จะผ่าน จะได้มีโอกาสเปิดซองราคากัน คนที่ไม่ยอมฮั้วด้วย เสนอราคาต่ำอย่างไรก็ไม่มีใครรู้ เพราะเขาไม่ยอมเปิดซองราคา แล้วยังส่งคืนซองราคาให้ผู้ประมูลอีก โดยแจ้งแต่เพียงว่า ไม่ผ่านข้อเสนอมทางด้านเทคนิค

ความจริงวิธีการอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกครับ ทำกันมานานแล้ว แต่ทำกันเฉพาะโครงการที่มีเทคนิคสูงจริงๆ ยกตัวอย่างเช่น โรงกลั่นน้ำมัน โรงแยกก๊าซธรรมชาติ

โรงงานเหล่านี้มีความลับซับซ้อน มีเทคนิคสูง ผู้รับเหมาที่มาก่อสร้างจะต้องมีความสามารถจริงๆ ไม่ใช่รับเหมาสร้างตึก สร้างถนน สร้างอาคารธรรมดา

โครงการขนาดใหญ่ของรัฐที่มีการวางแผนการโกง...เขาทำกันอย่างนี้ครับ อย่างของรัฐวิสาหกิจบางแห่งจะใช้วิธีว่า ถ้าโครงการมันดูเหมือนจะลับซับซ้อนนิดหนึ่ง ก็บอกเลยทำให้ยื่น ๒ ซอง

ซองเทคนิคซองหนึ่ง
ซองการเงินซองหนึ่ง

วิธีการพิจารณาซองเทคนิคเป็นวิธีการที่น่ากลัวครับ เพราะจริง ๆ แล้วเป็นการให้คะแนน ซึ่งเป็นเรื่องการใช้ดุลยพินิจล้วนๆ ข้อเสนอทางเทคนิค เป็นการแสดงความสามารถของบริษัทโดยเอกสารว่าเก่งอย่างไร บุคคลากรดีแค่ไหน ใช้ระบบแบบไหนในการก่อสร้าง ผลงานดีเลิศอย่างไร แต่อย่าลืมนะครับว่า เวลาเซ็นตัสัญญาไปแล้วไม่ได้หมายความว่า จะทำได้ตามข้อเสนอทุกประการ

เรื่องอะไรก็ตามที่ใช้วิธีพิจารณาโดยใช้ดุลยพินิจแล้วละก็ เป็นเรื่องน่ากลัว พิจารณาให้เป็นธรรมยาก

อะไรก็ตามที่มีการใช้คะแนนกัน แล้วมีการขีดเส้นได้ว่า ใครก็ตามได้คะแนนน้อยกว่าคะแนนที่กำหนด เช่นร้อยละ ๖๐ ก็ตกไป ทำกันอย่างนี้...อันตราย

ผมขอยกตัวอย่าง ๒ โครงการ ที่เห็นได้ชัดเจน ว่ามีการฮั้วกันในลักษณะที่ทันสมัยที่สุด เป็นการฮั้วแบบ CEO อย่างแท้จริง

โครงการแรกที่พูดถึง คือโครงการของบริษัทการบินไทย จำกัด ครับ
บริษัท การบินไทยได้เสนอขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี เพื่อไปลงทุนใน
โครงการต่าง ๆ ของ บริษัทการบินไทยที่ทำอากาศยานสุวรรณภูมิหรือสนามบินหนองงูเห่า
โดยได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๖

โครงการนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งที่มีการใช้วิธีการจัดแบบCEOตามที่ผมกล่าวมาข้างต้น
ซึ่งมีทั้งหมด ๕ โครงการครับ

- มีเรื่องของการสร้างโกดังสินค้าและไปรษณีย์ภัณฑ์
- มีโครงการเกี่ยวกับลานจอดและอุปกรณ์ภาคพื้น
- มีเรื่องของโรงศูนย์ซ่อมอากาศยาน
- มีเรื่องของครัวการบิน
- และมีเรื่องของการก่อสร้างศูนย์ปฏิบัติการ

รวม ๕ โครงการ ใช้เงิน ๑๓,๐๐๐ กว่าล้านบาทครับ ถามว่าผมรู้ข้อมูลได้อย่างไร
ผมเป็น ส.ส.ต้องทำหน้าที่ และบังเอิญมีคนทีหวังดีต่อประเทศชาติเหมือนกันครับ
เขาเอาข้อมูลมาให้ผม

ที่ผมบอกว่าการประมูลที่เห็นชัดเจนว่า ผิดปกติ มีการเอื้อผลประโยชน์กัน
ตามที่คนพูดกันเสมอว่า กินเปอร์เซ็นต์กันถึง ๑๐ - ๒๐ เปอร์เซ็นต์ อันนี้ก็กินกันจริง ๆ
เห็น ๆ เลยครับ

โครงการวงเงิน ๑๓,๐๐๐ กว่าล้านบาท ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ก็เท่ากับ ๒,๐๐๐ กว่าล้าน
บาทครับ

เขามีวิธีการทำกันอย่างไร

ประเด็นแรกเลย เขาบอกว่า ๕ โครงการนี้ เป็นโครงการที่ใช้เทคนิคสูง ผู้ที่สนใจจะ
มาเป็นผู้รับเหมาดังเสนอ ๒ ซอง

คือซองด้านเทคนิค กับซองราคา

ขณะเดียวกันเขาบอกอีกว่า ถ้าซองด้านเทคนิคไม่ผ่าน ซองราคาก็ไม่จำเป็นต้องเปิด
นอกจากนี้ทั้ง ๕ โครงการ ยังแบ่งแต่ละโครงการออกเป็น ๒ สัญญา

สัญญาที่เรียกว่างานสถาปัตยกรรม งานโครงสร้าง ๑ สัญญา

สัญญาที่เรียกว่างานระบบ อีก ๑ สัญญา

ใครที่เชี่ยวชาญเรื่องนี้ พอเห็นโครงการหนึ่งแยกออกเป็น ๒ สัญญา ก็จะมีรู้ว่า
ผู้บริหารโครงการนี้ เห็นว่าโครงการมันยุ่งยาก จึงแยกเป็น ๒ สัญญา เพื่อให้ผู้ชำนาญ
ทางสถาปัตยกรรม ด้านโครงสร้าง ประมวลเฉพาะที่ตัวเองถนัด ผู้ชำนาญทางด้านระบบก็
ประมวลอีกอย่างหนึ่ง

แล้วใครที่เชี่ยวชาญเรื่องเหล่านี้ก็จะรู้เลยว่า ถ้าหากแยกสัญญาอย่างนี้แล้ว ก็ไม่ต้องมีข้อเสนอทางด้านเทคนิคหรอก เพราะงานจะไม่ซับซ้อนแล้ว

ใช้การคัดเลือกเบื้องต้นอย่างเดียวก็พอ เมื่อผ่านเข้า Short List ก็เสนอราคากันได้เลย

แต่ที่น่าประหลาดใจมากกว่านั้น บริษัทการบินไทยไม่ได้ทำอย่างนั้น แต่ละโครงการมีการแยกสัญญาอย่างเดียวยังไม่พอครับ

แยกสัญญาแล้ว แต่ละสัญญายังให้เสนอ ๒ ของอีกครับ !!!

ประหลาดอย่างไร คนที่ไม่คลุกคลีอยู่ในแวดวงนี้หรือศึกษามาจริง ๆ อาจเข้าใจยากนิดหนึ่ง เรื่องมีอยู่ว่า ผู้ที่เสนอทั้งหมดในแต่ละโครงการ ซึ่งมีจำนวนมาก กลับมีการเปิดซองราคา สัญญาละเพียง ๒-๓ รายเท่านั้น

ตัวอย่างเช่นโครงการครุฑการบินไทยครับ

สัญญาส่วนที่ ๑ เป็นสัญญาส่วนสถาปัตยกรรม และโครงสร้าง มีอยู่ ๕ บริษัทที่เสนอของเทคนิคและซองราคาครับ ไล่มาตั้งแต่ กิจการร่วมค้า ช. การช่าง / บริษัทซิโนไทย/ บริษัทอิตาเลียนไทย/ สหการวิศวกร และวิจิตรภัณฑ์

แต่ละบริษัทใหญ่ ๆ ทั้งนั้น เชื้อใหม่ครับ บริษัททั้งหมดนี้มีเพียง ๒ บริษัทเท่านั้นที่ผ่านข้อเสนอทางเทคนิคและมีการเปิดซองราคา

อีก ๓ บริษัทเขาบอกว่าไม่ผ่านข้อเสนอทางเทคนิคครับ

แปลว่าอะไร ทำไมงานสถาปัตยกรรม งานโครงสร้างโกดังสินค้า บริษัทอิตาเลียนไทยก็ดี บริษัทซิโนไทยก็ดี บริษัทวิจิตรภัณฑ์ก็ดี ทั้ง ๓ บริษัทไม่ผ่านข้อเสนอทางเทคนิคได้อย่างไรครับ

เมื่อไม่ผ่านก็เท่ากับสามบริษัทนี้ไม่ได้เปิดซองราคา ทำให้ไม่รู้ว่าจริง ๆ แล้วบริษัทเหล่านี้เสนอราคาเท่าไร แต่พอไปเปิดซองราคาของ ๒ บริษัทที่ผ่านข้อเสนอทางเทคนิคปรากฏว่า มีการเสนอราคาต่ำสุด ๑,๒๕๘.๖๒ ล้านบาท ราคาที่สอง ๑,๒๕๘.๙๑ ล้านบาท

ทั้งสองบริษัทเสนอราคาใกล้เคียงกันชนิดเฉียดฉิว แคทศนิยม หรือราคาต่างกันเป็นแสนบาทเท่านั้น

ยังไม่พอ เมื่อผมพลิกเอกสารไปดูการประมูลอีกโครงการหนึ่ง คือ โครงการศูนย์ซ่อมอากาศยาน

โครงการนี้เฉพาะงานสถาปัตยกรรมมีผู้เสนอ ๔ ราย ปรากฏว่าไม่ผ่านทางด้านเทคนิค ๒ ราย นั่นคือ บริษัทสหการวิศวกร จำกัด และ บริษัทกิจการร่วมค้า ช. การช่าง ครับ

บริษัทที่สามารถซ่อมบำรุงอากาศยานได้ กลายเป็นซิโนไทย กับ อิตาเลียนไทยครับ งบประมาณที่บริษัทที่ไม่ผ่านด้านเทคนิคมาจากโครงการหนึ่ง แต่มาได้อีกโครงการหนึ่ง

โครงการนี้ ซิโนไทยประมูลได้ราคาต่ำสุด ๑,๒๙๗.๑๕ ล้านบาท อิตาเลียนไทย ประมูลที่ ๑,๕๑๑.๔ ล้านบาท

ท่านผู้อ่านทราบไหมครับว่า ราคาที่เสนอ ๑,๒๙๗,๑๕๐,๐๐๐ บาท ต่อรองแล้วเหลือ ๑,๒๙๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทครับ

ช่างเป็นความสามารถเหลือหลาย เงินพันกว่าล้านต่อรองได้เพียงสองล้านบาทเศษ และบริษัทซิโนไทยก็ได้รับสัญญานี้ไป (ต่ำกว่าราคากลาง ๔.๗๓ ล้านบาท)

ประเด็นสำคัญที่สุดที่จะชี้ให้เห็นก็คือ ในรายละเอียดที่ผมนำเสนอยังพบข้อมูลอีกว่า ทุกบริษัทที่ยื่นเสนอและมีโอกาสประกวดราคา ล้วนผ่านข้อเสนอมทางด้านเทคนิคทั้ง ๕ โครงการ เฉพาะในส่วนสัญญาที่เป็นงานสถาปัตยกรรมและโครงสร้าง ได้งานกันถ้วนทั่วถึงทุกบริษัทเลยครับ นั่นเท่ากับมีการแบ่งกันเป็นที่เรียบร้อย ว่าใครจะเอาโครงการไหนมา ตั้งแต่ต้น ราคาเกือบเท่ากัน หรือใกล้เคียงกับราคากลางเกือบทั้งหมด

สำหรับงานระบบมีผู้เสนอไม่มากราย ก็เหมือนกันครับ ได้กันครบถ้วนหมดทุกบริษัท เช่นกัน อย่างนี้ถ้าไม่เรียกว่าแบ่งกันกิน แล้วจะเรียกว่าอะไรครับ

ข้อสรุปที่เห็นได้ชัดเจนก็คือโครงการเหล่านี้ไม่ได้มีการแข่งขันกันประมูล เพื่อให้การบินไทยได้ผู้รับเหมาที่ดีที่สุด ในราคาต่ำ และเป็นประโยชน์กับการบินไทยมากที่สุดเลย แต่มีผู้ที่อยู่เบื้องหลังคอยจัดการแบ่งสับปันส่วนผลประโยชน์ตรงนี้ และถ้าคิดคำนวณผลประโยชน์ที่ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ตามที่เจ้าหน้าที่ระดับสูงเล่าให้ผมฟังก็จะเป็นเงินถึง ๒,๐๐๐ กว่าล้านบาท แล้วคนที่อยู่เบื้องหลังที่ว่า...พอจะเดารูปพรรณสัณฐานออกไหมครับ ว่าเป็นใคร ?

โครงการ	ศูนย์ปฏิบัติการ	ศูนย์ซ่อมอากาศยาน	ลานจอด/อุปกรณ์
บริษัทประกันราคา (ราคากลาง)	661.48	1299.73	579.39
1. ส.กนกวรรม/ กรุงไทยสภำปัตยกรรม	661.06/660.0	N/A	N/A
2. กิจการร่วมค้ำ CKCT (ช.การช่าง)	661.34	ไม่เปิดของราคา	579.09
3. ซิโน-ไทย	N/A	1297.15/1295.00	ไม่เปิดของราคา
4. อิตาเลียนไทย	ไม่เปิดของราคา	1511.41	ไม่เปิดของราคา
5. สหการวิศวกร	N/A	ไม่เปิดของราคา	578.87/577.50
6. สยามชินเทค-วิจิตร ภัณฑ์	N/A	N/A	N/A
7. สิทธิชัยแอนจิเนียริง	ไม่เปิดของราคา	N/A	ไม่เปิดของราคา
8. คริสเตียนีและนิลสัน	N/A	N/A	ไม่เปิดของราคา
9. เบ็ญจมาศ	N/A	N/A	N/A
10. เนาวรัตน์พัฒนาการ	N/A	N/A	N/A

- บริษัทที่ ๑ ได้ศูนย์ปฏิบัติการ ราคากลาง ๖๖๑.๔๘ เสนอ ๖๖๑.๐๖ เห็นสัญญา ๖๖๐.๐ ลดราคา ๑.๐๖ ล้าน
- บริษัทที่ ๒ ได้ครุฑการบิน ราคากลาง ๑,๒๕๙.๒๑ เสนอ ๑,๒๕๘.๖๒ เห็นสัญญา ๑,๒๕๖.๐ ลดราคา ๒.๖๒ ล้าน
- บริษัทที่ ๓ ได้ศูนย์ซ่อมอากาศยาน ราคากลาง ๑,๒๙๙.๗๓ เสนอ ๑,๒๙๗.๑๕ เห็นสัญญา ๑,๒๙๕.๐ ลดราคา ๒.๑๕ ล้าน
- บริษัทที่ ๔ ไม่ได้งาน
- บริษัทที่ ๕ ได้ลานจอด/ อุปกรณ์ ราคากลาง ๕๗๘.๓๙ เสนอ ๕๗๘.๘๗ เห็นสัญญา ๕๗๗.๕๐ ลดราคา ๑.๓๗ ล้าน
- บริษัทที่ ๖ ได้สินค้าและไปรษณีย์ ราคากลาง ๘๘๘.๐๐ เสนอ ๙๕๐.๐๐ เห็นสัญญา ๘๗๔.๕๐ ลดราคา ๗๕.๕๐ ล้าน
- บริษัท ๗, ๘, ๙, ๑๐ ไม่ยื่นซองบ้าง ไม่ผ่านข้อเสนอมูลทางเทคนิคบ้าง

ข้อสังเกต

- บริษัทที่ ๔ ไม่ได้งานแม้แต่สัญญาเดียว
- บริษัทที่ ๑, ๒, ๓, ๕, ๖ แบ่งงานกันได้อย่างถ่วงหน้า
- ราคากลางและราคาประมูลเกือบเป็นตัวเลขเดียวกัน

นั่นเป็นแค่โครงการแรกครับ แต่การ “ฮั้วแบบCEO” ได้ลุกลามไปจนถึงงานที่เรียกว่า สัญญาสัมปทาน จนมีการนำไปตั้งกระทู้เพื่อทวงถามหาคำตอบกันในสภาด้วย คือสัญญาสัมปทานให้กับเอกชนเข้าบริหารและก่อสร้างท่าเรือแหลมฉบัง เฟส ๒ โดยสำหรับ เฟส ๑ นั้น รัฐเป็นคนก่อสร้างท่าเรือเอง

ขออธิบายเพื่อทำความเข้าใจได้ง่าย ๆ อย่างนี้ครับ ท่าเรือแหลมฉบังเป็นท่าเรือที่สำคัญมาก เพราะเป็นช่องทางหายใจของประเทศในเรื่องการส่งออกสินค้า ขณะที่ท่าเรือคลองเตยใช้งานมานาน และมีปัญหามาก เพราะ กทม. ขยายตัวมากขึ้นทุกวัน การแก้ไข ปัญหาเรื่องนี้ในระยะยาว หนีไม่พ้นที่จะต้องย้ายท่าเรือออกไป

ผลสรุปไปลงที่ท่าเรือแหลมฉบัง ซึ่งผมเชื่อว่าต่อไปความจำเป็นของท่าเรือคลองเตยก็ คงต้องยกเลิกกิจการไป แต่จะไปมะรุ่มมະตุ้มกันที่ท่าเรือแหลมฉบังแทน

เดิมทีฝ่ายราชการไม่อยากบริหารทำเรื่องเอง แต่รัฐบาลจะเป็นคนสร้างทำเรื่อง แล้วให้เอกชนมาประมูลเพื่อบริหาร มีสัญญาสัมปทานร่วม ๒๐ - ๓๐ ปี แต่ไม่ได้ให้ทั้งหมด จะแบ่งเป็นล็อต ๆ ไปครับ

อธิบายให้เห็นภาพมากขึ้น ทำเรื่องก็คือ อ่าว แบ่งออกเป็นเบย์ที่ ๑ เบย์ที่ ๒ เบย์ที่ ๓ เบย์ที่ ๑ นี้ก่อสร้างเสร็จแล้ว มีทั้งหมด ๗ - ๘ ล็อต มีผู้บริหารหลายราย มีทั้งคนไทย สิงคโปร์ และ ฮองกง

เบย์ที่ ๒ ก่อสร้างไปบางส่วน แล้วรัฐบาลชุดนี้มาแนวใหม่ บอกว่าในอ่าวที่ ๒ หรือเบย์ที่ ๒ นี้รัฐจะไม่ก่อสร้างแล้ว แต่จะให้สัมปทานเอกชนมาก่อสร้าง แล้วให้ดำเนินการทั้งหมด โดยเอาเอกชนมารายเดี่ยวเลย

ตรงนี้แหละที่ผมตามไปดูและพบว่า น่าจะมีอะไรผิดปรกติครับ ว่านโยบายอย่างนี้ถูกต้องหรือเปล่า เพราะการยกทำเรื่องให้เอกชนก่อสร้างและบริหารร่วม ๓๐ ปี เท่ากับว่าปล่อยให้ปล่องหายใจของประเทศในการส่งออกสินค้า อยู่ในมือของเอกชนรายเดียวไปตลอดอายุสัมปทานใช่หรือไม่

ในนโยบาย ผมคิดว่าเป็นสิทธิของรัฐบาลที่จะทำได้ แต่ประเด็นสำคัญก็คือว่า เวลาคัดเลือกเอกชนมาทำงานมีความโปร่งใสหรือไม่ต่างหาก

วิธีการเข้าล๊อคอีกตามเคยครับ คือผู้เสนอต้องเสนอ ๒ ชอง คือชองเทคนิค และชองราคา แต่กรณีทำเรื่องแหลมฉบัง ลิกซึ่งมากกว่านั้น เพราะนอกเหนือจากไม่เปิดชองราคา หลังจากไม่ผ่านชองเทคนิคแล้ว เรื่องของราคากลับไม่ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด การเสนอราคาคณะกรรมการพิจารณากลับให้น้ำหนักเพียงร้อยละ ๒๐ เท่านั้น แต่เรื่องทางเทคนิคกลับให้น้ำหนักสูง ถึงร้อยละ ๘๐

น่าประหลาดใจสุด ๆ ใหมครับ เพราะจริง ๆ ถ้าหากคำนึงถึงที่ประโยชน์ของรัฐเป็นที่ตั้ง จะต้องพิจารณาให้ผ่านเรื่องเทคนิคไปก่อน แล้วค่อยไปว่ากันราคา เพื่อใช้เป็นเครื่องตัดสิน เพราะการเสนอราคาคือการเสนอผลประโยชน์ตอบแทนให้รัฐ คนธรรมดาสามัญพังกี่ย่อมเข้าใจเหมือนที่ผมเข้าใจ แต่โครงการนี้ไม่ใช่ ? เขาทำตรงกันข้าม !!!

ผมขุดต่อไปอีก ยังพบเรื่องทีลิกซึ่งและสุดคลาสสิคต่อไปอีก ผู้อ่านต้องอ่านซ้ำ ๆ เพื่อให้เข้าใจนะครับ

อ่านแล้วท่านจะทิ้งมากกว่า เขาทำกันได้ถึงขนาดนี้เชียวหรือ ? โครงการนี้เป็นโครงการที่อนุญาตให้เอกชนเข้ามาร่วมทุนกับรัฐบาล เพราะฉะนั้นจะต้องเข้าช่วย พ.ร.บ.ร่วมทุนระหว่างภาครัฐกับเอกชน เป็นวิธีการขั้นตอนที่ได้มีการวางกฎเกณฑ์กันไว้

ที่สำคัญที่สุดต้องจ้างที่ปรึกษามาพิจารณานะครับ ว่าโครงการนี้ควรจะดำเนินการแบบไหน อย่างไร รัฐควรจะได้ผลตอบแทนเท่าไร จึงจะคุ้มค่า

ถึงควรให้เอกชนเข้ามาลงทุน

กระทรวงคมนาคมได้ทำตามขั้นตอนที่ พ.ร.บ.ร่วมทุนฯได้กำหนดไว้ แล้วนำเสนอ
กระทรวงการคลัง ก่อนกระทรวงฯนำเสนอคณะรัฐมนตรี

รัฐมนตรีให้ความเห็นชอบเรื่องนี้เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๗

เบื้องต้นของเรื่องนี้ที่นินทากันมากคือ เรานุญาตให้ผู้รับเหมาหรือเอกชนที่เข้า
มาร่วมทุน ยื่นซองเมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๗

ปรากฏว่า วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๗ ได้ผู้ประกอบการแล้วครับ ใช้เวลาพิจารณา
เพียง ๑๑ วัน รวมทั้งวันเสาร์อาทิตย์ด้วยนะครับ รวดเร็วดีจริง ๆ

ไม่น่าเชื่อว่าโครงการใหญ่ขนาดนี้ จะยกทำเรื่อน้ำลึกริมฝั่งทะเลตะวันออกของเราให้
เอกชนเข้า เพื่อหาผลประโยชน์ ๓๐ ปี มูลค่าของโครงการที่รัฐควรได้รับ ๗๐,๐๐๐ ล้าน
บาท ใช้เวลาพิจารณาเพียง ๑๑ วันครับ

เสนอ กรม. ปูบ กรม. อนุมัติปั๊บเลยครับ

นี่เป็นเรื่องแรกที่เขา นินทากันว่าพิจารณาเร็วจัง เวลาซักถามกันในสภา รัฐมนตรี
ตอบว่า ไม่เร็วหรอก เพราะโครงการนี้เริ่มมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ แล้ว

พูดง่าย ๆ ว่าเป็นเวลา ๑๐ เดือนแล้ว แต่นั่นไม่ใช่คำถามครับ

คำถามที่คนเขาสนใจ เขาถามว่า ทำไมใช้เวลาเพียง ๑๑ วันเท่านั้น พิจารณาได้ว่า
บริษัทนี้ดีและเหมาะสม ให้ผลประโยชน์ตอบแทนรัฐคุ้มค่า

๑๑ วัน / ๗ หมื่นกว่าล้าน / สัญญาสัมปทาน ๓๐ ปี !!!

คำถามที่ตามมาอีกก็คือ เรื่องของความเหมาะสมในการพิจารณา ว่าบริษัทไหนเป็น
บริษัทที่ดีที่สุด

ที่ผมได้พูดเรื่องการเปิด ๒ ซอง คือซองเทคนิค กับซองราคา รายการนี้ผู้ยื่นซองมี
เพียง ๓ รายครับ

รายชื่อที่ได้ไปคือรายจากฮ่องกง บริษัท Hutchison Joint Venture ชื่อเดียวกับยื่นข้อ
โทรศัพท์ยื่นข้อหนึ่ง

ส่วน Dubai Joint Venture และ PSA Joint Venture ยื่นซองเทคนิคและซองราคา
ด้วยกันทั้งหมด ปรากฏว่ากลุ่ม Dubai Joint Venture ไม่ผ่านเรื่องเทคนิค ทำให้ไม่มีโอกาสรู้
ว่า รายนี้ เสนอราคาเท่าไร รู้อย่างเดียวว่าเขาเลือกให้ Hutchison Joint Venture ชนะ
ประมูล

ที่ผมพูดว่าเรื่องนี้ลึกซึ้งและสุดคลาสสิกก็คือ ในการเสนอข้อมูลทางเทคนิค การทำเรื่องแห่งประเทศไทย ได้กำหนดว่า เอกชนจะต้องเสนออะไรบ้าง ที่เป็นเนื้อหาและเป็นสาระสำคัญในข้อเสนอทางเทคนิค

ปรากฏว่าในเอกสารที่ผมได้มา มีการระบุข้อกำหนดไว้ว่า เอกชนที่จะนำเสนอจะต้องแสดงงบการเงินล่วงหน้า คือประมาณการในช่วง ๓๐ ปีข้างหน้า ว่างบการเงินของบริษัทจะมีหน้าตาอย่างไร

ถ้าท่านเป็นเอกชน ท่านมาเสนองานในโครงการนี้ เวลาเขาให้เสนองบการเงิน ท่านต้องระบุให้ชัดเจนว่า

บริษัทท่านจะต้องลงทุนก่อสร้างเท่าไร

จะต้องใช้เงินค่าว่าจ้างคนบริหารจัดการเท่าไร

คาดว่าจะมีเรือสินค้ามาจอดวันละกี่ลำ เดือนละกี่ลำ

ขนถ่ายสินค้าก็ตู้คอนเทนเนอร์ต่อปี เป็นต้น

ประเด็นสำคัญที่สุดคือ ท่านจะต้องระบุว่า ค่าใช้จ่ายของท่านมีอะไรบ้าง เงินที่ต้องจ่ายค่าสัมปทานให้กับรัฐนั้น แต่ละปีจะจ่ายเท่าไร จ่ายอย่างไร

นั่นหมายความว่าผู้เสนอของเทคนิคทั้ง ๓ ราย จำเป็นต้องเสนอประมาณการงบการเงิน ซึ่งรวมถึงประมาณการหรือข้อกำหนดที่ว่าด้วย คือ ผู้เสนอจะต้องจ่ายเงินให้กับการทำเรือแห่งประเทศไทย เท่าไร และเมื่อไหร่

พูดง่าย ๆ ก็คือ ชองราคามันซ่อนอยู่ในซองเทคนิคแล้วครับ !!!

เรื่องนี้ผมงงมากเลย ถ้าการทำเรือแห่งประเทศไทย กำหนดอย่างนี้แล้ว ทำไมจะต้องไปเปิดซองราคาให้เสียเวลาด้วยเล่า

พิจารณาเพียงซองเดียวก็เท่ากับพิจารณาทั้งซองเทคนิคและซองราคา

ทำไมจะต้องทำแบบนี้ ผมขออนุญาตใช้คำว่า “ดัดจริต” บอกว่าถ้าเทคนิคไม่ผ่าน ไม่เปิดซองราคา ทั้ง ๆ ที่ซองราคาไม่ต้องเปิดก็รู้อยู่แล้ว เพราะจะต้องเป็นตัวเลขตัวเดียวกันที่ต้องเสนอในงบการเงิน ที่อยู่ในข้อเสนอทางเทคนิคไงครับ

ข้อเท็จจริงเรื่องนี้ยืนยันได้ทั้งจากเอกสารที่ผมได้มา และจากคำตอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมที่ตอบในสภา ท่านบอกเองเลยว่า มีบริษัทที่เสนอราคาให้สูงแต่ก็ไม่ใช่ว่าจะได้ บริษัทที่ว่ามีเสนอถึง ๗,๐๐๐ กว่าล้านบาท

ที่ผมงงก็ตรงนี้แหละครับ ไหนท่านบอกว่าไม่ได้เปิดซองราคา ทำไมท่านไปรู้ล่ะ ว่าเขาเสนอราคาเท่าไร

คณะรัฐมนตรีรู้เรื่องนี้หรือเปล่า ถึงอนุมัติออกมาได้ หรือว่ารู้กันเองเพียง 2 คน คือหัวหน้ารัฐบาลกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม
ฉลาดทำครับ แต่คนเราไม่ได้กินแกลบ กินข้าวเหมือนกัน ผมถือว่าการตักตักตรงนี้น่าเกลียดมาก สกปรกที่สุดเท่าที่เคยเห็นการประมูล !!!

และประเด็นนี้ก็ยังเป็นประเด็นที่ยังไม่มีคำตอบจากรัฐมนตรีที่รับผิดชอบ ว่าถ้าหากของเทคนิค ต้องใส่ผลประโยชน์ตอบแทนที่จะให้รัฐไปด้วยแล้ว ทำไมจะต้องไปเปิดซองราคาอีก

ไม่มีคำตอบจริง ๆ ครับท่าน

ประเด็นที่สำคัญมาก ๆ ในลำดับต่อมา คือ ประเด็นที่เกี่ยวกับเงินผลตอบแทนที่รัฐพึงจะได้รับ ซึ่งรัฐมนตรีย้ำแล้วย้ำอีก ว่ารัฐไม่อยากจะผลตอบแทนสูง ไม่อยากได้เงินมากหรือ เพราะถ้าไปเอาเงินมาก เขาจะเก็บจากผู้ประกอบการมาก

พูดอย่างนี้น่าเกลียดครับ

เพราะมีหลักประกันอะไร ว่าถ้าบริษัทที่ได้ประมูลไปเขาจ่ายให้รัฐน้อย แล้วเขาจะไม่ไปเก็บจากผู้ประกอบการมาก ช่วยบอกหน่อยสิ โดยเฉพาะไม่มีคู่แข่งเพราะบริษัทเดียวได้ไปหมดทั้งอ่าว

วิธีการพิจารณาที่ถูกต้องที่สุด คือเราจะต้องใช้เอกสารของบริษัทที่ปรึกษาที่เราจ้างขึ้นมาเป็นองค์ประกอบในการตัดสินใจ โครงการนี้มีการว่าจ้างที่ปรึกษาให้พิจารณาเรื่องนี้ไว้แล้ว เขาเสนอไว้ว่าเอกชน พึงให้ผลตอบแทนแก่รัฐเป็นจำนวนเงินเท่าไร รวมทั้งรายละเอียดอื่น ๆ เต็มพริตไปหมด

พอไปพลิกดูรายงานของบริษัทที่ปรึกษาจะเห็นชัดเลยครับ เขาบอกเป็นตัวเลขไว้ว่า ควรมีการกำหนดผลตอบแทนขั้นต่ำที่สุดปีหนึ่ง ๆ ต้องจ่ายให้รัฐเท่าไร ในช่วง ๓๐ ปี แล้วมาประกวดแข่งกัน ว่าใครให้เพิ่มมากกว่าขั้นต่ำ

ใครให้มากที่สุดคนนั้นเราน่าจะจ้าง เราน่าจะออกสัมปทานให้ !!!

แต่เขาบอกว่าไม่ว่าจะเสนอราคาเท่าไร เขาคิดว่าราคาที่เหมาะสมที่สุด ควรคิดราคาย้อนหลัง เป็นตัวเลขที่เรียกว่า NPV (Net Present Value) นะครับ เพราะว่าการที่เราจะเอารายรับที่รัฐจะได้ หรือการทำเรือควรจะได้ใน ๓๐ ปี มาเปรียบเทียบกับนั้นทำได้ยาก เพราะบางคนเสนอว่า ๑๐ ปีแรกไม่จ่ายเงินเลย บางคนก็เริ่มจ่ายตั้งแต่ปีที่ ๑ อย่างนี้เป็นต้น

เขาก็ต้องคิดทอนตัวเลขกลับมา ในอัตราที่ถือว่าเป็นผลตอบแทนที่เหมาะสม ที่
ปรึกษาบอกว่า อัตราที่เหมาะสมน่าจะอยู่ที่อัตราร้อยละ ๑๒ เขาก็ตั้งสมมุติฐานขึ้นมาว่า
เวลา ๓๐ ปี ถ้าใช้เงินลงทุนขนาดนี้ ถ้ารัฐได้อัตรากลับมาที่ร้อยละ ๑๒ เอกชนน่าจะ
พอใจ

ดังนั้นเอกชนน่าจะแบ่งเงินให้กับรัฐเป็นเงินสุทธิ ณ วันนี้ ณ ปีนี้ เป็นเงิน ๑๑,๓๐๐
กว่าล้านบาทเศษ

เราก็ควรจะกลับไปดูว่า ที่ผู้ประมูล ๗ ได้แล้ว กรม.อนุมัติให้เป็นเจ้าของสัมปทาน
๓๐ ปีแล้ว คือบริษัท ฮัทชินสัน พอร์ต เขาเสนอราคาจริง ๆ ที่เท่าไร

ขั้นต่ำที่เสนอมานี้ ๓๐ ปี ที่การทำเรือเห็นว่าควรจะได้รับเป็นเงิน ๕๑,๙๑๐ ล้านบาท
นั่นหมายความว่าบริษัทเอกชนทั้ง ๓ ราย ต้องให้อย่างน้อยที่สุด ๕๑,๙๑๐ ล้าน
บาท สำหรับเงินที่เพิ่มไปจากนั้นต้องแข่งขันครับ

บริษัทฮัทชินสันเสนอว่า ๑๐ ปีแรกไม่ให้เงินเพิ่มเลย ให้เฉพาะตามที่กำหนดไว้ ใน
TOR คือ ข้อกำหนดในการประมูลเท่านั้น

ปีที่ ๑๑ จึงจะจ่ายเพิ่ม ๒๙๔ ล้าน

ปีที่ ๑๒ จ่าย ๓๒๘ ล้าน จ่ายไปเรื่อย ๆ รวมเงินเพิ่มทั้งหมดตลอด ๓๐ ปี
เป็นเงิน ๘,๘๙๘ ล้านบาท

รวมเบ็ดเสร็จแล้ว ฮัทชินสัน เสนอจ่ายเป็นเงินค่าสัมปทานทั้งสิ้น ๖๐,๘๐๘ ล้าน
บาท

ถ้าจะทอนลงมาเป็นเงินที่เรียกว่า ค่าของเงิน ณ ปัจจุบัน ในอัตราเดียวกันกับที่
บริษัทที่ปรึกษาคิดไว้ คือร้อยละ ๑๒ จะเป็นเงิน NPV ๗,๕๘๘ ล้านบาท

พอพลิกดูเอกสารของที่ปรึกษาเขาบอกว่า รัฐพึงได้รับ ๑๑,๐๐๐ ล้านบาทเศษ พูด
ง่าย ๆ ว่า ได้รับต่ำกว่าที่ปรึกษาคำนวณไว้ ๔,๐๐๐ ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ ๖๐ นั่นเอง

แล้วคนที่รับผิดชอบโครงการ ทำอย่างนี้ได้อย่างไรครับ

ทำไมไม่เจรจา

ทำไมไม่ขอเงินเพิ่ม

จะมาบอกอย่างเดียวว่าบริษัทนี้ดีมาก เป็นบริษัทระดับ WORLD CLASS ใหญ่ที่สุดในโลก
ในโลก ถ้าอ้างเหตุผลอย่างนั้นแล้ว ไม่ต้องประมูลครับ เลือกเข้าไปได้เลย แล้วเจรจา ก็คง
ไม่มีใครว่า ถ้าหากว่าเจรจาถูกต้อง หรือกลัวผิดระเบียบ แล้วทำไมจะต้องทำเป็นว่าเปิด ๒
ซอง ในเมื่อเปิดซองเดียวก็รู้ราคาอยู่แล้ว

เวลาเปิดซองราคาของ บริษัท ฮัทชินสัน พอร์ต ราคาที่ฮัทชินสัน พอร์ต เสนอ
ผลตอบแทนให้กับการทำเรือฯ เป็นตัวเลขตัวเดียวกับที่ระบุไว้ในงบการเงินที่นำเสนอใน
ส่วนของเทคนิคครับ แต่ทำไมยังเลือกบริษัทนี้ รวมทั้งเงินที่บริษัทเสนอผลตอบแทนต่ำไป
กว่าที่ควรจะเป็นถึง ๔,๐๐๐ ล้านบาท หายไปไหน ใครเอาเข้ากระเป๋า ตอบหน่อยครับ ?

ข้อสำคัญที่สุดอีกประการ ก็คือ สัญญาสัมปทานเป็นข้อผูกพันที่รัฐบาลนี้หมดไปแล้ว
รัฐบาลหน้า รัฐบาลต่อ ๆ ไปจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน คือไม่สามารถแก้ไขสัญญาที่ทำไว้
๓๐ ปีได้ครับ

คิดดูเอาเองว่าประเทศชาติเสียหายขนาดไหน

คำตอบที่ให้ในสภา ถามว่าทำไมทำได้เร็ว ตอบว่าเข้าไปด้วยซ้ำ อยากให้เร็วกว่านี้

ถามว่าทำไมผลประโยชน์ตอบแทนของรัฐจึงต่ำมาก ต่ำกว่าบริษัทที่ปรึกษาเสนอถึง
๔,๐๐๐ ล้านบาท ก็เสี่ยงไปตอบว่าวิธีคำนวณต่างกัน คิดอัตราดอกเบี้ยต่างกัน ซึ่งไม่ได้
เกี่ยวกันเลยกับวิธีคำนวณ NPV และอ้างว่าผลตอบแทนไม่สำคัญ แล้วอะไรสำคัญครับ
ถ้าผลประโยชน์ของประเทศไม่สำคัญที่สุด

หลังผมอภิปรายเรื่องนี้ในสภา รัฐใหม่ครับ เกิดอะไรขึ้น มีผู้หวังดีโทรศัพท์มาหา บอก
ว่าเป็นเจ้าหน้าที่การทำเรือฯ มีข้อมูลเด็ดในเรื่องนี้ คุยไปคุยมา มาหลอกถามว่าผมได้ข้อมูล
ทั้งหมดมาจากไหน อย่างนี้เขาเรียกว่าอ้าปากก็เห็นไปถึงลำไส้ครับ ว่าใครใช้ให้โทรฯมา

เรื่องทั้งหมดนี้ผมได้ยื่นเอกสารไปยัง ป.ป.ช. และ สตง. เพื่อให้ตรวจสอบเรื่องนี้แล้ว
ครับ

ตอนนี้ก็ได้แต่ภาวนาว่า ป.ป.ช.และ สตง. จะสามารถทำงานตามหน้าที่ได้อย่างเต็มที่
ปราศจากการแทรกแซงจากทางการเมือง เผื่อว่าเราจะได้มีโอกาสเห็นการกระชากหน้ากาก
จอมโจรผู้ฉกผลประโยชน์ของชาติ เข้ากระเป๋าตัวเองไปครับ

เรื่องที่ ๕

เก้าเจียะ ๒,๐๐๐ ล้าน เรื่องจริง ไม่ใช่นิยาย

เรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังจากนี้ไป เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นแล้วครับ ไม่น่าเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อครับ

คนในวงการเขาเล่ากันให้ฟังว่า เดี่ยวนี้อาจจะได้งานสักชิ้นไม่ใช่เรื่องยาก ขอให้ให้นักการเมืองไว้ใจ ถ้าพร้อมจะจ่ายหนัก ผู้มีอำนาจเขาจัดให้เสร็จ ตั้งแต่วิธีการฮั้วแบบที่ทันสมัย (ยื่นซองประมูลแบบซองซอง คือ ซองเทคนิคและซองราคา) จนกระทั่งมีการเตรียมเงินไว้ให้เสร็จ (ให้เบิกล่วงหน้าได้)

ผมไม่ได้พูดเล่นๆ นะครับ เขาทำกันอย่างนั้นจริงๆ

มันซ่อนอยู่ในวิธีการจัดงบประมาณครับ และซ่อนอยู่ในขั้นตอนการเบิกจ่ายงบประมาณ ซึ่งจะมีการกำหนดในสัญญาเป็นที่เรียบร้อย อย่าลืมนะครับว่า สัญญาก่อสร้างทั้งหลายนั้น มีใครบ้างที่สนใจดูในรายละเอียด พอกระบวนการประมูลแล้วเสร็จ ทุกอย่างก็จบแล้ว

ผมยกตัวอย่างให้เห็นหนึ่งโครงการ ถือเป็นอภิมหาโปรเจ็ค นั่นคือโครงการก่อสร้างทางหลวงพิเศษสายจังหวัดสมุทรสาคร-แหลมผักเบี้ย

โครงการนี้ตั้งงบประมาณไว้สูงมาก มันก็ต้องสูงครับ เพราะสร้างถนนในทะเลไม่ใช่ของง่าย

การจัดตั้งงบประมาณในปี ๒๕๔๘ เดิมตั้งไว้เฉพาะปีแรกถึง ๖,๔๐๐ ล้านบาท คาดกันว่าโครงการนี้ต้องใช้เงิน ๓๒,๐๐๐ ล้านบาท เพราะฉะนั้นในปีแรกจึงตั้งไว้ ๖,๔๐๐ ล้านบาท

พอสอบถามกันจริงๆถามว่า ออกแบบเสร็จแล้ว ประมูลเสร็จแล้วหรือ คำตอบคือ “ แบบยังไม่เสร็จ ”

เรื่องประมูลยังไม่ต้องพูดถึง

ผมว่าอ้าว แล้วทำไมต้องตั้งงบประมาณไว้สูงถึงขนาดนั้น ในเมื่อยังออกแบบไม่เสร็จเลย

คำตอบคือ งบประมาณส่วนนี้ตั้งไว้ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของการก่อสร้างทั้งหมด แล้วคาดว่าค่าก่อสร้าง ๓๒,๐๐๐ กว่าล้านบาท

๒๐ เปอร์เซ็นต์ก็คือ ๖,๔๐๐ ล้าน

ถามว่าในเมื่อแบบยังไม่เสร็จ ทำไมต้องตั้งงบไว้

เขาตอบว่า เข้าใจว่าคงเซ็นสัญญาได้ปีหน้าปลายๆปี
ผมว่า อ้าวเซ็นสัญญาแล้ว ทำไมต้องใช้เงินถึง ๖,๔๐๐ ล้านบาท เพราะเสาะเช็มนี่คงยังไม่ได้ออกหรือปีนี้

เขาบอกว่า เป็นเงินล่วงหน้า ๑๕ เปอร์เซ็นต์ และส่วนที่เหลือกันไว้เพื่อใช้
ทำนผู้อ่านตกใจไหมครับ งาน ๓๒,๐๐๐ ล้านบาท เขาจ่ายเงินล่วงหน้าให้คู่สัญญาที่
ประมูลงานได้ในวันเซ็นสัญญา หรือภายใน ๓๐ วันหลังจากเซ็นสัญญาถึง ๔,๘๐๐ ล้าน
บาท

ผมบอกว่าจะทำอะไรกันเนี่ย
เขาบอกว่า เป็นระเบียบ
ระเบียบอะไรครับ ให้เงินล่วงหน้า ๑๕ เปอร์เซ็นต์ สำหรับโครงการเป็นหมื่นๆล้าน
บาท

พอผมมานั่งคิดอีกที ผมถึงบางอ้อ ว่าทำไมเขาสนิทกันเหลือเกิน ว่าที่กระทรวงนี้
เวลาเซ็นสัญญาเสร็จแล้วต้องจ่ายเงินให้ผู้มีอำนาจร้อยละ ๑๐ ร้อยละ ๒๐ ซึ่งผมคิดว่ามัน
เป็นไปได้ โครงการพันล้านหมื่นล้าน ร้อยละ ๒๐ เป็นเงินหลายพันล้าน

ผู้รับเหมาที่ประมูลได้จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายให้

มาถึงวันนี้ผมถึงบางอ้อครับ เพราะว่ามี การตั้งงบประมาณเตรียมไว้เบ็ดเสร็จเลยครับ

สมมุติว่าผมประมูลงานนี้ได้ ผมก็ไปหาหรือ นายแบงค์ขอหนังสือค้ำประกันธนาคารมา
ค้ำประกันเสียหน่อย แล้วผมก็เบิกเงินได้ ๑๕ เปอร์เซ็นต์ คือ ๔, ๘๐๐ ล้านบาท แล้วผมก็
เอามาจ่ายนักรการเมืองที่ผมวิ่งเต้นได้ตามสัญญา ๒ - ๓ พันล้าน ภายในวันเดียวกัน

ขึ้นมืกันหมดครับ

นี่แหละครับ เป็นวิธีการที่ผมบอกว่าจะสกปรก น่าเกลียด อยากให้พี่น้องประชาชน
ทั้งหลายได้รู้ครับ ว่าเขาทำกันอย่างไรจริงๆ

ทำนผู้อ่านคอยดูให้ดีนะครับ เวลาที่มีการประมูลแหลมผักเบี้ยนี้ จะมีการยื่น ๒ ของ
อีกครั้ง ยื่นของเทคนิค แล้วยื่นของราคาครับ รับประกันได้เลยครับว่าจะต้องทำกันแบบนี้
เพื่อจะได้ฮั้วกันได้ ตกลงราคากันได้ แบ่งกันกินได้ เจ้าของเงินคือประชาชนผู้เสียภาษี
ได้แต่นั่งทำตราปริบๆ เพราะไม่สามารถจะทำอะไรได้เลย น่าเศร้ามากเลยครับ

เรื่องนี้ เกียงกันนาน ในคณะกรรมการวิสามัญพิจารณางบประมาณ แต่ผลสุดท้าย
ผมแพ้ครับ เขาขอมปรับลดลงมาเล็กน้อย เหลือ ๔,๘๐๐ ล้านบาท จากเดิม ๖,๔๐๐ บาท แต่
ก็ยังมีเงินเหลือพอสำหรับใครก็ตามที่จะมานั่งเป็นเสนาบดีกระทรวงคมนาคมในรัฐบาลชุด
หน้านี้ครับ

๒,๐๐๐ ล้าน เก้าเจี้ยะ เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่นิยายครับ เงินภาษีของพวกเรานั่นเอง

งบลางของแผ่นดิน

ไม่ใช่เงินส่วนตัวของนายกฯ

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่คนในบ้านเมืองของเราพูดถึงอยู่กันเสมอ คือ

“เรื่องของความฉลาดของคนที่เป็นเศรษฐี” ยิ่งเมื่อคนที่เป็นเศรษฐีได้เข้ามามีอำนาจทางการเมือง และใช้การตลาดนำการบริหารประเทศยิ่งทำให้คนไทยจำนวนหนึ่งหลงใหลกันถ้วนหน้า

เคยดูภาพยนตร์อยู่เรื่องหนึ่ง ชื่อเรื่อง “ Other People Money” ย่อ ๆ ว่า OPM ครับ เป็นเรื่องเกี่ยวกับนโยบายชั้นเลิศของมหาเศรษฐีคนหนึ่ง ที่สนุกสนานกับการใช้เงินของคนอื่นเพื่อประโยชน์ของตัวเอง คล้าย ๆ กับท่านผู้นำของเราครับ

ท่านสนุกกับการใช้เงินภาษีอากรของพี่น้องประชาชน จนลืมไปว่าเงินที่ไ้กันอย่างสนุกสนานนั้น เป็นเงินงบประมาณของแผ่นดิน มีใช้เงินในกระเป๋าของตัวเองเลย

ผมจะบอกว่าในปีสุดท้ายของรัฐบาล ผู้นำของเรา ยิ่งติดอกติดใจ ในการเอาเงินงบประมาณที่เป็นหยาดเหงื่อของพี่น้องประชาชนออกไปใช้อย่างสุรุ่ยสุร่าย และต้องบอกว่าการใช้เงินส่วนใหญ่ เป็นไปเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองของตัวเองและกลุ่มตัวเองอีกต่างหาก

เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นและต้องบอกว่า “เป็นเรื่องน่าเศร้า จริง ๆ สำหรับอนาคตของประเทศ” ผมมีความกังวลว่า อีก ๔ ปีข้างหน้า การใช้เงินภาษีของประชาชนอย่างสุรุ่ยสุร่ายอาจจะมีมากกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ

เป็นที่ทราบกันดีว่า เงินงบประมาณแผ่นดิน เวลาใครจะนำไปใช้อะไร จะมีขั้นตอน มีหลักเกณฑ์ และระเบียบการใช้เงินอย่างละเอียด รัดกุมพอสมควร เพราะตระหนักกันดีว่าเป็นเงินภาษีของประชาชน

สิ่งที่ผมพบว่าเป็นความจริงอย่างแน่นอน ในรัฐบาลนี้ สำนักงบประมาณ ที่เคยเป็นแม่บ้านที่มีความเข้มแข็ง วันนี้อ่อนเปลี้ย เพลี้ยแรง รัฐบาลสั่งให้ทำอะไร สั่งให้ใช้เงินแบบไหนก็สนองตอบได้ทั้งหมด

อะไรที่ทำไม่ได้ ก็จัดการแก้ไขระเบียบเพื่อให้เป็นไปได้

ในอดีต เงินจะออกจากสำนักงบประมาณ เพื่อนำไปใช้ในโครงการต่างๆของรัฐบาลนั้นทำได้ยากมากเลย ยากเสียจนบางครั้งเขาบอกว่าต้องวิ่งเต้นด้วยซ้ำ เพราะการใช้เงินต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์และระเบียบต่างๆ

ความเข้มงวดของสำนักงานงบประมาณ ในการใช้เงินงบประมาณ มีหลายฝ่ายเคยวิจารณ์ว่าเป็นข้อเสียของสำนักงานฯ เสียด้วยซ้ำ แต่ผมคิดว่าในข้อเสียดังกล่าว ก็ยังมีข้อดีเช่นกัน เพราะเงินทุกบาททุกสตางค์เป็นเงินภาษีของเรา จะใช้จ่ายอะไรต้องคุ้มค่าใช้เพื่อพัฒนาประเทศและเพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมอย่างแท้จริง

รัฐบาลชุดนี้ได้จัดงบประมาณประจำปีทั้งหมด 5 ครั้ง ในเวลาสี่ปีของรัฐที่ผ่านมา เพราะมีการจัดสรรงบประมาณกลางปี สำหรับงบประมาณประจำปี ๒๕๔๗ ด้วย

การจัดงบประมาณทุกครั้ง จะมีการขยับเอาเงินไว้ เพื่อให้อำนาจการใช้เงินนั้นอยู่ที่นายกรัฐมนตรีเพียงผู้เดียว ซึ่งเป็นจำนวนเงินมหาศาลมาก ใน ๔ ปีที่ผ่านมา

งบประมาณส่วนนี้เขาเรียกว่างบกลาง นั่นเอง

มีการพูดกันมากในสภาผู้แทนฯ ตลอดทั้ง ๔ ปี ว่าการกระทำดังกล่าวของรัฐบาลนั้นไม่ถูกต้อง เพราะไม่ได้มีการแจกรายละเอียดในเอกสารงบประมาณว่าจะนำเงินไปใช้ในแผนงานอะไรบ้าง

ปกติแล้ว งบกลาง ควรใช้ในกรณีฉุกเฉินและจำเป็นเท่านั้น

ท่านนายกฉลาดทำครับ มีการ จัดโครงสร้างของงบกลางใหม่ขึ้น

โดยให้เพิ่มหมวดค่าใช้จ่ายขึ้นมาใหม่ ใช้ชื่อว่าโครงการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในปี ๒๕๔๕ และ เปลี่ยนชื่อใหม่ทุก ๆ ปี

รูปแบบที่เหมือนกัน คือเป็นเงินภาษีของประชาชน โอนมาในกระเป๋าของผู้นำประเทศของเรา

ดูตัวเลขกันหน่อยครับ (เฉพาะส่วนของงบนายกที่ซ่อนไว้ในงบกลาง)

พ.ศ. ๒๕๔๕ จัดไว้	๕๘,๐๐๐	ล้านบาท
พ.ศ. ๒๕๔๖ จัดไว้	๑๖,๖๐๐	ล้านบาท
พ.ศ. ๒๕๔๗ จัดไว้	๑๖,๕๐๐	ล้านบาท
และจัดเพิ่มเป็นงบกลางปีอีก	๕๙,๐๐๐	ล้านบาท
พ.ศ. ๒๕๔๘ จัดไว้	๒๓,๔๐๐	ล้านบาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น	๑๗๓,๕๐๐	ล้านบาท

การกันเงินงบประมาณสูงขนาดนี้ มากระจุกไว้ในส่วนที่มีอำนาจอนุมัติได้ผู้เดียว ทำให้ต้องไปตัดรายจ่ายที่จำเป็นของหน่วยราชการอื่น ๆ ครับ

คนรวย เขารู้ครับว่าเงินคืออำนาจ

โดยเฉพาะ ถ้าสามารถควบคุมการใช้เงินไว้ที่ตนเองได้ก็ใหญ่คับโลกครับ

รัฐมนตรีท่านใด เจ้ากระทรวงกระทรวงใด จำเป็นต้องใช้จ่ายเงิน เพื่อบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพก็ต้องวิ่งไปจ้อท่านนายกแต่เพียงผู้เดียว

จำกันได้ไหมครับ ตลอด ๔ ปีที่ผ่านมา เราจะได้ยินคำพูดที่ออกจากปากผู้นำของเราเสมอว่า “ ถ้าต้องการจะใช้จ่ายเงินไปทำอะไร ขอมาได้ทั้งกลาง จะพิจารณาให้ ” วิธีใช้เงินภาษีของพวกเขาแบบนี้ ผิดครับ สงสารหน่วยราชการทั้งหลาย

ความจริงตอนจัดงบประมาณกระตุ้นเศรษฐกิจในปีแรก คือปีงบประมาณ ๒๕๔๕ นั้น พ.ต.ท. ทักษิณ ก็ยังเงิน ๆ อยู่ครับ ชี้แจงกับประชาชน เจ้าของเงินว่า เงินก้อนนี้เตรียมไว้กรณีฉุกเฉิน ไม่จำเป็นก็จะไม่ใช้หรอก จำกันได้ไหมครับ ?

ด้วยความที่ยังไม่มั่นใจในสถานะทางการเมือง ท่านผู้นำยังได้ชี้แจงอีกว่า จะให้สภาพัฒน์ฯ เป็นผู้ดูแล

สภาพัฒน์ฯ เขาก็ดีครับ กลั่นกรองละเอียด ถ้าไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับกระตุ้นเศรษฐกิจจริง ๆ ก็ไม่อนุมัติกันง่าย ๆ

ผลปรากฏว่า ไม่ทันได้ใช้เงินครับ ปีแรกใช้ไปไม่ถึงหมื่นล้าน

ท่านผู้นำโกรธครับ หงุดหงิด เผอิญช่วงนั้น ท่านผู้นำกำลังตั้ง ฐานการเมืองก็แข็งมาก พรรคเล็กพรรคน้อยเข้ามารวมกันจนมี สส.เต็มสภา

ก็เลยลุยเต็มที่ครับ ยกเลิกไม่ให้สภาพัฒน์ฯ เป็นเจ้าภาพอีกต่อไป บุญหรือบาปก็ไม่ทราบเลยตกมาที่สำนักงบประมาณ

หลังจากนั้นก็ฉลุยเลยครับ อนุมัติกันมันมือไปเลย

ไล่กันตั้งแต่ซื้อรถจักรยานแจกเด็ก สร้างคะแนนนิยมไปจนถึงนำเงินส่วนนี้ซื้อเครื่องบินไว้ใช้ส่วนตัว AIR FORCE ONE ครับ จำกันได้ไหม ใช้จ่ายเงินส่วนนี้ล่ะครับ

แต่ที่ผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่สำคัญคือ รัฐบาลได้จัดสรรงบกลางปี ของปีงบประมาณ ๒๕๔๗ โดยตั้งเป็นงบกลางเพิ่มเข้าไปอีก ๕๙,๐๐๐ ล้านบาท ซึ่งก็เป็นงบปรับโครงสร้างเศรษฐกิจอีกนั้นแหละ รู้ไหมครับว่าเงินก้อนนี้รัฐบาลเขานำไปใช้กับโครงการอะไรบ้าง ?

นายกรัฐมนตรีสั่งแจกเงินให้กับส่วนราชการต่าง ๆ ในระหว่างทัวร์นักษิ้นครับ

นายกฯของเราเดินทางไปทุกจังหวัด เดินทางไปที่ไหนก็เอาเงินไปแจกที่นั่น แต่

ผมบอกแล้วว่า เศรษฐีรู้สึกสนุกมากเมื่อใช้เงินของคนอื่นที่เป็นภาษีประชาชนซึ่งไม่ใช่เงินของตัวเอง จึงแจกเงินงบประมาณทั่วไปหมดครับ

ถ้าเป็นประโยชน์จริง ๆ ก็ดีครับ

ผมไม่ได้เถียง เพราะเงินที่อนุมัติบางรายการอาจมีประโยชน์

แต่ผมก็ต้องบอกว่า การแจกบางส่วนที่ใช้ไม่ได้ก็มีเยอะนะครับ

ลองดูนะครับ ! ทัวร์นักษิ้นชุดแรกใช้เงินไป ๓,๗๖๐ กว่าล้านบาท

เดินทางไป ๒๕ จังหวัด นำอิฉฉานะครับ

แม้ว่า ผมไม่ได้เดินทางไปเห็นด้วยกับสายตาของตัวเอง แต่จากการติดตาม ขอบอก
ได้ว่า เป็นเรื่องไม่ถูกต้องเลยในการแจกเงินของนายฯระหว่างทัวร์นอกขมิ้น

ผมจะยกตัวอย่างให้ดูถึงความไม่ถูกต้อง

เหตุที่นั่นเกิด ที่จังหวัดหนองบัวลำภู นายฯ ของเราเดินทางไปถึงท่านก็บอก เลยว่า
“ มีหมู่บ้านเยอะเหลือเกินในจังหวัดนี้ที่ไม่มีถนนคอนกรีตเลย เพราะฉะนั้นจัดเงินให้
ไปเลยครับ ๗๙๘ ล้านบาท ”

สุดยอดจริง ๆ นะครับ เกิดขึ้นได้อย่างไร ผมได้แต่แปลกใจ

แต่เมื่อถามว่าหมู่บ้านเหล่านี้มีความจำเป็นไหมที่ต้องมีถนนคอนกรีต อาจจะเป็น
ก็ได้ แต่ผมคิดว่า ความจำเป็นด้านอื่น ๆ ของจังหวัดอื่น ๆ ในประเทศก็มีมากไม่แพ้กัน

มาดูที่จังหวัดอุดรธานีที่ใกล้ ๆ กันก็ได้ สั่งให้งบฯ ๗๐๐ - ๘๐๐ ล้านบาท เพื่อทำถนน
คอนกรีตในหมู่บ้าน

ผมบอกว่า คนที่เคยเป็นผู้แทน รู้ดีว่าใครสนับสนุนโครงการถนนคอนกรีตในหมู่บ้าน
มักจะได้คะแนนเสียงท่วมท้นในหมู่บ้านนั้น ๆ

นี่เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดว่า ใช้จ่ายแบบเอาไปแจก คือไปที่ไหนแจกที่นั่น เพื่อ
หวังผลทางการเมืองโดยตรงของนายฯคนนี้ ใช้จ่ายของแผ่นดินเหมือนกับเงินตัวเองเลย

นี่ไม่รวมการแจกเงินในการทัวร์นอกขมิ้น รอบที่ ๒ ซึ่งได้ไป ตรวจราชการอีก ๓๗
จังหวัด ได้สั่งแจกงบประมาณให้กับ จังหวัดต่าง ๆ ไปทั้งหมด ๑๔,๗๘๗ ล้านบาท

บอกได้เลยว่า งบกลางของประเทศของเราในยุคนี้เขาใช้กันสนุกมาก เสมือนเป็นเงิน
ส่วนตัวของนายกรัฐมนตรืไปเสียแล้ว

เรื่องเหล่านี้ไม่มีอะไรซับซ้อนครับเป็นเพียงกลเม็ดในการควบคุมข้าราชการให้ยอม
สยบนั่นเอง

เพราะนอกจากการใช้อำนาจควบคุมข้าราชการแล้วก็มีเงินนี้แหละเป็นอีกเครื่องมือ
หนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการควบคุมราชการไทยของท่านผู้นำคนนี้

เพียงแต่เงินเหล่านี้เป็นเงินของแผ่นดินที่ต้องใช้เพื่อเป็นประโยชน์กับประชาชนทุก
กลุ่มอย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม

ผลประโยชน์ทับซ้อน ไทยรักพม่าหรือพม่ารักไทย

เรื่องที่อยู่ในความสนใจของพี่น้องประชาชนมากอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของกาที่รัฐบาลไทย ตัดสินใจสนับสนุนให้ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า (EXIM BANK) ปล่อยเงินกู้ให้กับประเทศพม่า เป็นเงินสูงถึง ๔,๐๐๐ ล้านบาท

ความจริงเรื่องการช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้านนั้นเป็นเรื่องที่จำเป็นและสำคัญ และครั้งนี้คงไม่ใช่เป็นครั้งแรก แต่พอเราเข้าไปดูเนื้อหาพบว่าในอดีตนั้นเป็นเรื่องระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาล

พอเป็นเรื่องระหว่างรัฐบาลต่อรัฐบาลแล้วมันจะมีเรื่องจำกัด ในลักษณะของโครงการ

ผมอยากจะยกตัวอย่าง เช่น เวลานี้เราปล่อยเงินกู้ให้กับประเทศลาว เขมร พม่า โดยสำนักงานเศรษฐกิจการคลังดูแลเรื่องนี้อยู่ และมีแนวทางที่จะก่อตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้านซึ่งจะเป็นหน่วยงานเล็กๆ หน่วยงานหนึ่งในกระทรวงการคลัง

เรื่องนี้ถือว่าเป็นเรื่องดี และวิธีการที่เราทำอย่างนี้ มีข้อกำหนดชัดเจนว่า จะทำอะไร ไปทำอะไร เช่น สร้างเส้นทางคมนาคม เป็นต้น

รัฐบาลคุณทักษิณฉีกแนวทางควบคุมไปอีกแนวหนึ่งในการให้ความช่วยเหลือ คือ นอกเหนือไปจากให้เงินที่รัฐบาลไทยสนับสนุนแบบเงินให้เปล่าแก่ประเทศเพื่อนบ้านและเงินกู้ผ่อนปรนดอกเบี้ยต่ำ ๑ - ๒ เปอร์เซ็นต์ ระยะผ่อนส่ง ๓๐ ปี ที่กระทรวงการคลังให้ประเทศพม่ายืมแล้ว ยังมีความคิดว่าจะให้ธนาคารเพื่อการส่งออกไปช่วยพม่าอีกแนวหนึ่ง ตรงนี้แหละครับที่แปลกมากเลย เพราะโดยปกติการที่ธนาคารซึ่งถือว่าเป็นธนาคารของรัฐ ธนาคารหนึ่ง จะปล่อยให้ประเทศใดประเทศหนึ่งกู้ หรือใครก็ตามที่จะกู้เงินจากธนาคารของรัฐนั้นจะต้องเป็นผู้กู้ที่มีเครดิตพอสมควร

สำหรับประเทศพม่า ใคร ๆ ก็รู้ว่ารัฐบาลพม่ามีปัญหามากในเรื่องเครดิต เพราะว่าระบบธนาคารของพม่านั้นล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง

ระบบการเงินของพม่าอ่อนแอมากครับ

ธนาคารของพม่าโดยปกติไม่ค่อยปล่อยเงินกู้ให้กับธุรกิจหรือครับ ส่วนใหญ่เงินที่ระดมมาได้จะเอาไปให้รัฐบาลพม่ากู้เป็นส่วนใหญ่

สถาบันการเงินต่างประเทศเขามองกันว่า การค้าขายที่ผิดกฎหมายในประเทศพม่า ส่วนใหญ่เอาเงินไปฝากไว้ในธนาคารเหล่านี้ครับ

เชื่อไหมครับว่า เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ของเงินที่มีผู้มาฝากไว้ หรือเงินที่ธนาคารเหล่านี้ได้มา แล้วนำไปให้รัฐบาลก็มีอัตราส่วนที่ต่ำมากครับ คือเพียงร้อยละ ๘๐ เท่านั้นครับ

หมายความว่าเวลาพม่ามีเงินฝากในระบบนี้ ๘๐ บาท จะมีเงินอยู่ในระบบเพียง ๑๐๐ บาทเท่านั้น ซึ่งต่ำกว่าระบบธนาคารในประเทศไทยมากเกือบ ๑๐ เท่าครับ ระบบการเงินในประเทศไทยนั้นถ้ามีเงินในระบบ ๑๐๐ บาท เราจะพูดถึงระบบเงินฝากเพียง ๘ บาท ไม่ใช่ ๘๐ บาท

เห็นได้ชัดว่า ระบบการเงินของพม่าอ่อนแอ

จึงมีคนสงสัยว่า แล้วพม่าจะพัฒนาประเทศได้อย่างไร

พูดจริงๆแล้วก็ยากครับ โดยเฉพาะปัญหาสิทธิมนุษยชนของพม่า เรื่องที่เป็นรัฐบาลเผด็จการ ทำให้ประเทศที่พัฒนาแล้ว ประเทศทางซีกตะวันตกเขา (แซงชั่น) กันหมดเลยครับ

ธนาคารใหญ่ๆ อย่าง EXIM BANK ของสหรัฐฯไม่เคยให้เงินกู้กับพม่าเลย

ไปดูที่ธนาคารกลางอย่างธนาคารโลก ตั้งแต่ปี ๑๙๘๘ จัดอันดับไว้ว่า รัฐบาลพม่าเป็นรัฐบาลที่เปี้ยวหนี้ครับ แล้วยังไม่ยอมจ่ายเงิน ๒๕ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ค้างกันถึงทุกวันนี้

IMF เองก็เหมือนกันครับ ไม่ยอมให้ความช่วยเหลือใดๆทั้งสิ้น

ส่วน ADB นั้นให้ประเทศในเอเชียก้อยู่ครับ เคยให้พม่ากู่ถึง ๓๒ โครงการ เป็นเงินประมาณ ๕๓๐ ล้านดอลลาร์

๓๒ โครงการที่ผมพูดถึง ตอนนี้สัญญาถูกปิดหมดแล้วครับ

เวลานี้พม่าเป็นหนี้ ADB อยู่ ตัวเลขปัจจุบันผมไม่แน่ใจ แต่คาดว่าเป็นหนี้ถึง ๓๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯครับ

พูดกันง่ายๆว่าเวลานี้ไม่มีธนาคารไหนในโลกนี้ให้ประเทศพม่ากู่

เมื่อสักครู่ผมบอกว่า ความแตกต่างระหว่างการให้รัฐบาลไทยให้เงินกู้พม่า กับการให้ธนาคาร EXIM BANK ปล่อยกู่มีอย่างนี้ครับ มันไม่ใช่เฉพาะเงินกู่ดอกเบียต่ำเท่านั้น แต่เป็นเรื่องลักษณะของโครงการ

เงิน ๔,๐๐๐ ล้านดอลลาร์เพื่อการส่งออกและนำเข้าของประเทศไทยให้เงินกู้พม่า นั้น ไม่มีการกำหนดเลยครับว่าจะเอาไปทำอะไร แล้วแต่รัฐบาลพม่าครับ

โครงการที่ถูกเพ่งเล็งมากที่สุดหนีไม่พ้นโครงการ เช่าสัญญาดาวเทียม (BROADBAND SATELLITE SYSTEM) ของบริษัทชินแซทเทลไรท์ เป็นเงิน ๖๐๐ ล้านบาท ได้อนุมัติเรียบร้อยแล้ว

ที่เป็นเรื่องน่าแปลกใจคือ หนึ่ง ทำไมประเทศพม่าถึงมีความต้องการใช้สัญญาดาวเทียม สอบถามไปแล้วได้รับคำตอบว่า เพื่อนำไปใช้ในระบบอินเทอร์เน็ต พอสักถามเข้าจริงๆ เรื่องระบบอินเทอร์เน็ตในพม่ายังไม่แพร่หลาย เพราะรัฐบาลพม่าควบคุมเรื่องข้อมูลข่าวสาร

ใครใช้อินเทอร์เน็ตเกือบต้องมีบัตรพิเศษเลยครับ

ถ้าจะใช้ระบบดาวเทียมเป็นระบบ บรอดแบนด์ คือระบบความเร็วสูง ประเทศด้อยพัฒนา อย่างประเทศพม่าจำเป็นด้วยหรือ ประชาชนพม่ามีความจำเป็นใช้ระบบอินเทอร์เน็ตแบบความเร็วสูงนั้นหรือ

พอสักเข้าจริงๆคำตอบในสภาพอกว่าไม่ใช่อย่างนั้น เข้าใจผิด ความจริงรัฐบาลพม่า ต้องการนำไปใช้เพื่อระบบโทรศัพท์พื้นฐานธรรมดา

ถามว่าในประเทศพม่า โทรศัพท์พื้นฐานมีไม่ทั่วหรอกครับ แต่รวมถึงขนาดที่เรียกว่า แทนที่จะใช้สายเคเบิลโทรศัพท์ธรรมดา ต้องใช้สัญญาดาวเทียมเลยหรือครับ ใครๆก็รู้ว่าใช้สัญญาดาวเทียมในระบบโทรศัพท์พื้นฐานธรรมดา มันแพงครับ

โครงการนี้พูดกันตามตรงแล้ว ถ้าใช้เงินกู้จากแหล่งอื่นมันเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะเป็นโครงการที่ไม่คุ้มค่ากับการลงทุน แต่ผมเชื่อว่าบริษัทที่วิ่งเต้นอยู่ก็เอาโครงการอย่างนี้ไปขายให้ รัฐบาลพม่า

วิธีการขายคงบอกด้วยซ้ำว่า ไม่ใช่ไรหรอก จะหาแหล่งเงินกู้ให้ แหล่งเงินกู้ที่ว่าคงหนีไม่พ้นธนาคารเพื่อการส่งออกของเราครับ

โครงการลักษณะอย่างนี้น่าจะเชื่อได้ว่า เป็นโครงการที่ไม่เหมาะสมกับประเทศพม่า ในปัจจุบัน

แล้วใครเป็นคนไปผลักดันรัฐบาลพม่า บอกว่าโครงการนี้ดี

ฟังดูแล้วเหมือนกับว่า มีคนไปวิ่งเต้นกับรัฐบาลพม่า บอกว่าให้ทำโครงการนี้เถอะ รัฐบาลพม่าอาจจะบอกว่า มันจะเหมาะสมกับเศรษฐกิจหรือไม่

คนติดต่อบอกว่า ไม่ใช่ไรหรอก เดียวจะจัดการเรื่องเงินกู้ให้เอง

ต่อมาเขาก็จัดการได้จริงๆครับ คือมาวิ่งเต้นรัฐบาลไทยให้ปล่อยเงินกู้ให้พม่าถึง

๖๐๐ ล้านบาท จาก ๔,๐๐๐ ล้านบาท

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าปล่อยเงินกู้แบบนี้ ทั้งๆที่ไม่เคยปล่อยมาก่อน

ความจริงก็น่าสงสารเอ็กซิมแบงก์ของเรา กลายเป็นเก็กซิมแบงก์ไปแล้ว
แต่เขาก็ฉลาดพอ นำเรื่องขออนุมัติกรม. ให้รับผิดชอบ
หัวหน้ากรม. บอกไม่เป็นปัญหา อนุมัติทันทีครับ เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ๓
สี่ปีตัวก่อนพิธีลงนามเงินกู้ (๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗)

อนุมัติไว้อย่างนี้ครับ “...ธสน. ได้รับความเสียหายเนื่องจากดำเนินธุรกิจตามนโยบายของรับ
บาลดังกล่าว ให้กระทรวงการคลังจัดสรรเงินจากงบประมาณประจำปี เพื่อชดเชยแก่ ธสน.
ตามจำนวนที่เสียหายนั้น.....”

ผลสุดท้าย ก็มาลงที่เงินภาษีของประชาชนคนไทยทั้งประเทศนั่นเอง

ท่านผู้อ่านไม่ต้องถามก็รู้คำตอบว่า ใครคือคู่สัญญา ถ้าไม่ใช่ (บริษัทชินแซทเทิล
ไลท์) ในเครือของ (ชินคอร์ปเปอร์เรชั่น) เจ้าของคือครอบครัวของนายกฯทักษิณครับ

ผมคิดว่าการทำอย่างนี้ไม่ได้ช่วยเพื่อนบ้านจริงๆหรอก เพราะถ้าทำเพื่อช่วยเพื่อน
บ้านจริงๆแล้ว เรื่องของความเหมาะสมของโครงการเป็นเรื่องสำคัญมาก ไม่ใช่เรื่องของ
ผลประโยชน์ที่บริษัทในประเทศไทยจะพึงได้รับ

ไม่ใช่ไปผลักดันอะไรที่พม่ายังไม่จำเป็น แต่เราอยากขายของๆเรา เราอยาก
จะได้สัญญาสัมปทานตรงนี้ แล้วเราไปผลักดัน

ถ้ารัฐบาลพม่าไม่มีเงิน เราก็เอาเงินของรัฐบาลไทยไปช่วยเขา ทำอย่างนี้ไม่ได้ครับ

ทำอย่างนี้มันผิด

ทำอย่างนี้มันเสียหาย

ตกลงใครรักใครครับ

ปกหลัง

นักการเมืองที่ประสบผลสำเร็จในหน้าที่ จนเป็นที่ชื่นชมและกล่าวถึง อาจจะมีไม่มากนัก

เกือบเป็นเรื่องปกติ ที่จะได้ยินการสนทนาอยู่บ่อยครั้ง เกี่ยวกับคุณสมบัติที่เหมาะสมของผู้นำที่ดี จนบางครั้งรู้สึกว่ บ้านนี้ เมืองนี้ หากคนดีมาเป็นผู้นำยากเสียเหลือเกิน

มีมาหมดแล้วครับ ตั้งแต่ผู้นำที่เป็นเผด็จการทหาร ข้าราชการ นักการเมืองอาชีพ จนปัจจุบันเราได้นักธุรกิจใหญ่และพวกพ้องกลุ่มธุรกิจ อาสาพานำประเทศไปสู่อนาคตที่สดใส

ข้อมูลในหนังสือเล่มนี้ เป็นเพียงจุดเริ่มต้น ที่อยากจะให้ท่านผู้อ่าน ได้มีส่วนร่วมในการตรวจสอบผู้นำของเรา เพื่อจะได้เห็นภาพที่แท้จริงของกลุ่มบุคคลเหล่านี้ มากกว่าภาพลวงตาที่เกิดขึ้นจากการบริหารจัดการ โดยใช้วิธีการตลาดเป็นเครื่องมือ

อ่านแล้วอย่าท้อแท้ นะครับ การตัดสินใจเลือกผู้นำยังอยู่ในมือของประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย